
vidura nIti

विदुर नीति

Document Information

Text title : vidura niiti

File name : viduraniti.itx

Category : major_works, vyAsa

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Maharshi Vyasa

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Description-comments : Adhyaya 33 prajaagaraparva (udyogaparva) of Mahaabhaarata

Latest update : December 18, 1999

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

vidura nIti

विदुर नीति

Vidura Niti has been extracted from प्रजागर्पर्व
(उद्योगपर्व) of महाभारत.

अध्यायः 33

वैशम्पायन उवाच ।

द्वाःस्थं प्राड मडाप्राज्ञो धृतराष्ट्रो मडीपतिः ।
विदुरं द्रष्टुमिच्छामि तमिडानय माथिरम् ॥ १ ॥

प्रडितो धृतराष्ट्रेण दूतः क्षत्तारमभ्रवीत् ।
धश्वरस्त्वां मडाराजो मडाप्राज्ञ दिदृक्षति ॥ २ ॥

अेवमुक्तस्तु विदुरः प्राप्य राजनिवेशनम् ।
अभ्रवीद्धृतराष्ट्राय द्वाःस्थ मां प्रतिवेद्य ॥ ३ ॥

द्वाःस्थ उवाच ।

विदुरोऽयमनुप्राप्तो राजेन्द्र तव शासनात् ।
द्रष्टुमिच्छति ते पादौ किं करोतु प्रशाधि माम् ॥ ४ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

प्रवेशय मडाप्राज्ञं विदुरं दीर्घदर्शिनम् ।
अडं डि विदुरस्यास्य नाडाल्यो जातु दर्शने ॥ ५ ॥

द्वाःस्थ उवाच ।

प्रविशान्तः पुरं क्षत्तर्मडाराजस्य धीमतः ।
न डि ते दर्शनेऽडाल्यो जातु राजा भ्रवीति माम् ॥ ६ ॥

वैशम्पायन उवाच ।

ततः प्रविश्य विदुरो धृतराष्ट्र निवेशनम् ।

अभ्रवीत्प्राञ्जलिर्वाङ्मयं चिन्तयानं नराधिपम् ॥ ७ ॥

विदुरोऽहं मडाप्राज्ञ सम्प्राप्तस्तव शासनात् ।

यदि किं यन कर्तव्यमयमस्मि प्रशाधि माम् ॥ ८ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

सञ्जयो विदुर प्राप्नो गर्हयित्वा य मां गतः ।

अजातशत्रोः श्रो वाङ्मयं सत्सामध्ये स वक्ष्यति ॥ ९ ॥

तस्याध कुरुवीरस्य न विज्ञातं वयो मया ।

तन्मे दडति गात्राणि तदकार्षीत्प्रजागरम् ॥ १० ॥

जाग्रतो दृज्यमानस्य श्रेयो यदिल पश्यसि ।

तद्भ्रूडि त्वं डि नस्तात धर्मार्थकुशलो ज्यसि ॥ ११ ॥

यतः प्राप्तः सञ्जयः पाण्डवेभ्यो

न मे यथावन्मनसः प्रशान्तिः ।

सवेन्द्रियाण्यप्रकृतिं गतानि

किं वक्ष्यतीत्येव डि मेऽद्य चिन्ता ॥ १२ ॥

तन्मे भ्रूडि विदुर त्वं यथावन्

मनीषितं सर्वमजातशत्रोः ।

यथा य नस्तात डितं भवेज्य

प्रजाश्च सर्वाः सुप्तिता भवेयुः ॥ - ॥

विदुर उवाच ।

अभियुक्तं बलवता दुर्बलं डीनसाधनम् ।

दृतस्वं कामिनं योरमाविशन्ति प्रजागराः ॥ १३ ॥

कश्चिदेतैर्मडादोषैर्न स्पृष्टोऽसि नराधिप ।

कश्चिन्न परवित्तेषु गृध्यान्विपरितप्यसे ॥ १४ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

श्रोतुमिच्छामि ते धर्म्यं परं नैःश्रेयसं वयः ।

अस्मिन्प्राजर्षिवंशे डि त्वमेकः प्राज्ञसम्मतः ॥ १५ ॥

विदुर उवाच ।

रजा लक्ष्णसम्पन्नस्त्रैलोक्यस्याधिपो भवेत् ।

प्रेष्यस्ते प्रेषितश्चैव धृतराष्ट्र युधिष्ठिरः ॥ - ॥

विपरीततरश्च त्वं भागधेये न सम्मतः ।
 अर्थिषां प्रक्षयाञ्चैव धर्मात्मा धर्मकोविदः ॥ - ॥
 आनृशंस्यादनुकोशाद्दुर्मात्सात्यात्पराङ्मात् ।
 गुरुत्वात्त्वयि सम्प्रेक्ष्य बहुल्लोषांस्तितिक्षते ॥ - ॥
 दुर्योधने सौभले यः कर्णो दुःशासने तथा ।
 अतेष्वैश्वर्यमाधाय कथं त्वं भूतिमिच्छसि ॥ - ॥
 अेकस्मात्पृक्षाद्यज्ञापत्राणि राजन्
 सुक्य द्रौणी पेठनीपीडने यः ।
 अेतस्माद्राजन्भ्रुवतो मे निबोध
 अेकस्माद्गै जायतेऽसञ्च सञ्च ॥ - ॥
 आत्मज्ञानं समारम्भस्ति तिक्षा धर्मनित्यता ।
 यमर्थात्रापकर्षन्ति स वै पण्डित उच्यते ॥ - ॥
 निषेवते प्रशस्तानि निन्दितानि न सेवते ।
 अनास्तिकः श्रद्धान् अेतत्पण्डित लक्षाणाम् ॥ १६ ॥
 कोधो उर्षश्च दर्पश्च व्रीस्तम्भो मान्यमानिता ।
 यमर्थात्रापकर्षन्ति स वै पण्डित उच्यते ॥ १७ ॥
 यस्य कृत्यं न जानन्ति मन्त्रं वा मन्त्रितं परे ।
 कृतमेवास्य जानन्ति स वै पण्डित उच्यते ॥ १८ ॥
 यस्य कृत्यं न विद्मन्ति शीतमुष्णं भयं रतिः ।
 समृद्धिरसमृद्धिर्वा स वै पण्डित उच्यते ॥ १९ ॥
 यस्य संसारिणी प्रज्ञा धर्मार्थावनुवर्तते ।
 कामादर्थं वृणीते यः स वै पण्डित उच्यते ॥ २० ॥
 यथाशक्ति चिकीर्षन्ति यथाशक्ति यः कुर्वते ।
 न किं चिद्वमन्यन्ते पण्डिता भरतर्षभ ॥ २१ ॥
 क्षिप्रं विजानाति चिरं शृणोति
 विज्ञाय यार्थं भजते न कामात् ।
 नासम्पृष्टो व्यौपयुक्ते परार्थे

तत्प्रज्ञानं प्रथमं पण्डितस्य ॥ २२ ॥

नाप्राप्यमभिवञ्छन्ति नष्टं नेच्छन्ति शोयितुम् ।

आपत्सु य न मुञ्चन्ति नराः पण्डित बुद्धयः ॥ २३ ॥

निश्चित्य यः प्रक्रमते नान्तर्वसति कर्मणः ।

अवन्य कालो वश्यात्मा स वै पण्डित उच्यते ॥ २४ ॥

आर्यं कर्मणि राजयन्ते भूतिकर्माणि कुर्वते ।

छितं य नाभ्यसूयन्ति पण्डिता भरतर्षभ ॥ २५ ॥

न लृष्यत्यात्मसम्माने नावमानेन तप्यते ।

गाङ्गो द्रुष्ट एवाक्षोभ्यो यः स पण्डित उच्यते ॥ २६ ॥

तत्त्वज्ञः सर्वभूतानां योगज्ञः सर्वकर्मणाम् ।

उपायज्ञो मनुष्याणां नरः पण्डित उच्यते ॥ २७ ॥

प्रवृत्त वाङ्मित्रकथं उलवान्प्रतिमानवान् ।

आशु ग्रन्थस्य वक्ता य स वै पण्डित उच्यते ॥ २८ ॥

श्रुतं प्रज्ञानुगं यस्य प्रज्ञा यैव श्रुतानुगा ।

असम्भिन्नार्थं मर्यादः पण्डिताभ्यां लभेत सः ॥ २९ ॥

अर्थं मलान्तमासद्य विधामैश्वर्यमेव य ।

विचरत्यसमुन्नद्धो यस्य पण्डित उच्यते ॥ - ॥

अश्रुतश्च समुन्नद्धो दरिद्रश्च मलामनाः ।

अर्थाश्चाकर्मणा प्रोप्सुर्भूढ इत्युच्यते बुधैः ॥ ३० ॥

स्वमर्थं यः परित्यज्य परार्थमनुतिष्ठति ।

मिथ्या चरति मित्रार्थं यश्च मूढः स उच्यते ॥ ३१ ॥

अकामां कामयति यः कामयानां परित्यजेत् ।

अलवन्तं य यो द्वेष्टि तमाहुर्भूढयेतसम् - ॥

अकामान्कामयति यः कामयानान्परिद्विषन् ।

अलवन्तं य यो द्वेष्टि तमाहुर्भूढयेतसम् ॥ ३२ ॥

अमित्रं कुरुते मित्रं मित्रं द्वेष्टि छिनस्ति य ।

कर्म चारभते दृष्टं तमाहुर्भूढयेतसम् ॥ ३३ ॥

संसारयति कृत्यानि सर्वत्र विचिकित्सते ।
चिरं करोति क्षिप्रार्थं स मूढो भरतर्षभ ॥ ३४ ॥
श्राद्धं पितृभ्यो न ददाति दैवतानि नार्थति ।
सुदृन्मित्रं न लभते तमाहुर्मूढयेतसम् ॥ - ॥
अनाहुतः प्रविशति अपृष्टो बहु भाषते ।
विश्वसत्यप्रभत्तेषु मूढ येता नराधमः ॥ ३५ ॥
परं क्षिपति द्रोषेण वर्तमानः स्वयं तथा ।
यश्च कुध्यत्यनीशः सन्स य मूढतमो नरः ॥ ३६ ॥
आत्मनो बलमाज्ञाय धर्मार्थपरिवर्जितम् ।
अलभ्यमिच्छन्नैष्कर्म्यान्मूढ बुद्धिरिडोय्यते ॥ ३७ ॥
अशिष्यं शास्ति यो राज्ञश्च शून्यमुपासते ।
कथं भजते यश्च तमाहुर्मूढयेतसम् ॥ ३८ ॥
अर्थं मडान्तमासाद्य विधामैश्वर्यमेव वा ।
विचरत्यसमुन्नद्धो यः स पण्डित उच्यते ॥ ३९ ॥
अेकः सम्पन्नमश्नाति वस्ते वासश्च शोभनम् ।
योऽसंविभज्य भृत्येभ्यः को नृशंसतरस्ततः ॥ ४० ॥
अेकः पापानि कुरुते कुलं भुङ्क्ते मडाजनः ।
भोक्तारो विप्रमुच्यन्ते कर्ता द्रोषेण विच्यते ॥ ४१ ॥
अेकं उन्यात्र वाङ्म्यादिषुर्मुक्तो धनुष्मता ।
बुद्धिर्बुद्धिमतोत्सृष्टा उन्याद्राष्ट्रे साराजकम् ॥ ४२ ॥
अेकया द्वे विनिश्चित्य त्रींश्चतुर्भिर्वशे कुरु ।
पञ्च जित्वा विदित्वा षट्सप्त छित्वा सुभी लव ॥ ४३ ॥
अेकं विषरसो उन्ति शस्त्रैर्लौकश्च वध्यते ।
साराष्ट्रे स प्रजं उन्ति राजानं मन्त्रविस्त्रवः ॥ ४४ ॥
अेकः स्वादु न भुञ्जत अेकश्चार्थान्न चिन्तयेत् ।
अेको न गच्छेदध्यानं नैकः सुप्तेषु जागृयात् ॥ ४५ ॥
अेकमेवाद्वितीयं तद्यद्राजन्नावबुध्यसे ।
सत्यं स्वर्गस्य सोपानं पारावारस्य नौरिव ॥ ४६ ॥

अेकः क्षमावतां दोषो द्वितीयो नोपलभ्यते ।
 यदेनं क्षमया युक्तमशक्तं मन्यते जनः ॥ ४७ ॥
 सोऽस्य दोषो न मन्तव्यः क्षमा छि परमं बलम् ।
 क्षमा गुणो ल्यशक्तानां शक्तानां लूषणं तथा ॥ - ॥
 क्षमा वशीकृतिर्लोके क्षमया किं न साध्यते ।
 शान्तिशङ्खः करे यस्य किं करिष्यति दुर्जनः ॥ - ॥
 अतुष्टो पतितो वक्त्रिः स्वयमेवोपशाम्यति ।
 अक्षमावान्परं दोषैरात्मान् यैव योजयेत् ॥ - ॥
 अेको धर्मः परं श्रेयः क्षमैका शान्तिरुत्तमा ।
 विधैका परमा दृष्टिरसिद्धैका सुभावला ॥ ४८ ॥
 द्वाविमौ असते लूमिः सर्पो भिलशयानिव ।
 राजानं याविरोद्धारं ब्राह्मणं याप्रवासिनम् ॥ ४९ ॥
 द्वे कर्मणी नरः दुर्वन्नस्मिँल्लोके विरोयते ।
 अब्रुवन्परुषं किं चिदसतो नार्थयंस्तथा ॥ ५० ॥
 द्वाविमौ पुरुषव्याघ्र परप्रत्यय कारिणौ ।
 स्त्रियः कामित कामिन्यो लोकः पूजित पूजकः ॥ ५१ ॥
 द्वाविमौ कण्टकौ तीक्ष्णौ शरीरपरिशोषणौ ।
 यश्चाधनः कामयते यश्च कुप्यत्यनीश्वरः ॥ ५२ ॥
 द्वावेव न विराजते विपरीतेन कर्मणा ।
 गृहस्थश्च निरारम्भः कार्यवाञ्छैव भिक्षुकः ॥ - ॥
 द्वाविमौ पुरुषौ राजस्वर्गस्य परि तिष्ठतः ।
 प्रभुश्च क्षमया युक्तो दरिद्रश्च प्रदानवान् ॥ ५३ ॥
 न्यायागतस्य द्रव्यस्य बोद्धव्यौ द्वावतिकर्मौ ।
 अपात्रे प्रतिपत्तिश्च पात्रे याप्रतिपादनम् ॥ ५४ ॥
 द्वावम्भसि निवेष्टव्यौ गले बद्ध्वा दृढं शिलाम् ।
 धनवन्तमदातारं दरिद्रं यातपस्विनम् ॥ - ॥
 द्वाविमौ पुरुषव्याघ्र सूर्यमण्डलभेदिनौ ।

परिप्राज्योगयुक्तश्च रणो याभिमुभो उतः ॥ - ॥

त्रयो न्याया मनुष्याणां श्रूयन्ते भरतर्षभ ।

कनीयान्मध्यमः श्रेष्ठ इति वेदविदो विदुः ॥ ५५ ॥

त्रिविधाः पुरुषा राजन्नुत्तमाधममध्यमाः ।

नियोजयेद्यथावत्तांस्त्रिविधेष्वेव कर्मसु ॥ ५६ ॥

त्रय अेवाधना राजन्भार्या दासस्तथा सुतः ।

यत्ते समधिगच्छन्ति यस्य ते तस्य तद्धनम् ॥ ५७ ॥

उरणं य परस्वानां परदाराभिर्मर्शनम् ।

सुदुष्टश्च परित्यागस्त्रयो दोषा क्षयावहः ॥ - ॥

त्रिविधं नरकस्थेदं द्वारं नाशनमात्मनः ।

कामः क्रोधस्तथा लोभस्तस्मादेतत्त्रयं त्यजेत् ॥ - ॥

वरप्रदानं राज्यां य पुत्रजन्म य भारत ।

शत्रोश्च मोक्षाणं कृच्छ्रात्त्रीणि यैकं य तत्समम् ॥ - ॥

भक्तं य भजमानं य तवास्मीति वादिनम् ।

त्रीनेतान् शरणं प्रामान्विषमेऽपि न सन्त्यजेत् ॥ - ॥

यत्वारि राज्ञा तु मडाभवेन

वर्ज्यान्त्याहुः पण्डितस्तानि विधात् ।

अल्पप्रज्ञैः सह मन्त्रं न कुर्यान्

न दीर्घसूत्रैरलसैश्चारणैश्च ॥ ५८ ॥

यत्वारि ते तात गृहे वसन्तु

श्रियाभिजुष्टस्य गृहस्थ धर्मो ।

वृद्धो ज्ञातिरवसन्नः कुलीनः

सभा दरिद्रो भगिनी यानपत्या ॥ ५९ ॥

यत्वार्याह मडाराज सद्यस्कानि भृष्टस्पतिः ।

पृच्छते त्रिदशेन्द्राय तानीमानि निबोध मे ॥ ६० ॥

देवतानां य सङ्कल्पमनुभावं य धीमताम् ।

विनयं कृतविधानां विनाशं पापकर्मणाम् ॥ ६१ ॥

यत्वारि कर्माण्यभयदुराणि

भयं प्रयच्छन्त्ययथाकृतानि ।
 मानाग्निहोत्रं उत मानभौनं
 मानेनाधीतमुत मानयज्ञः ॥ - ॥
 पञ्चाग्रयो मनुष्येषा परिचर्याः प्रयत्नतः ।
 पिता माताग्निरात्मा य गुरुश्च भरतर्षभ ॥ ६२ ॥
 पञ्चैव पूजयँल्लोके यशः प्राप्नोति केवलम् ।
 देवान्पितृन्मनुष्यांश्च भिक्षूनतिथिपञ्चमान् ॥ ६३ ॥
 पञ्च त्वानुगमिष्यन्ति यत्र यत्र गमिष्यसि ।
 मित्राण्यमित्रा मध्यस्था उपजुष्योपजुष्यसि ॥ ६४ ॥
 पञ्चेन्द्रियस्य मर्त्यस्य छिद्रं येदेकमिन्द्रियम् ।
 ततोऽस्य स्रवति प्रज्ञा दृतेः पादादिवोदकम् ॥ ६५ ॥
 षड्दोषाः पुरुषेषोऽहं उतव्या भूतिमिच्छता ।
 निद्रा तन्द्री भयं क्रोध आलस्यं दीर्घसूत्रता ॥ ६६ ॥
 षडिमान्पुरुषो जड्याद्भिन्नां नावमिवाण्वि ।
 अप्रवक्तारमाचार्यमनधीयानमृत्विजम् ॥ ६७ ॥
 अरक्षितारं राजानं भार्या याप्रिय वादिनीम् ।
 ग्रामकारं य गोपालं वनकामं य नापितम् ॥ ६८ ॥
 षडेव तु गुणाः पुंसां न उतव्याः कदाचन ।
 सत्यं दानमनालस्यमनसूया क्षमा धृतिः ॥ ६९ ॥
 अर्थागमो नित्यमरोगिता य
 प्रिया य भार्या प्रियवादिनी य ।
 वश्यश्च पुत्रोऽर्थकरी य विद्या
 षट् जिवलोकस्य सुभानि राजन् ॥ - ॥
 षण्णामात्मनि नित्यानामैश्वर्यं योऽधिगच्छति ।
 न स पापैः कुतोऽनर्थैर्युज्यते विजितेन्द्रियः ॥ ७० ॥
 षडिमे षट्सु जिवन्ति सप्तमो नोपलभ्यते ।
 योराः प्रमत्ते जिवन्ति व्याधितेषु चिकित्सकाः ॥ ७१ ॥
 प्रमदाः कामयानेषु यजमानेषु याजकाः ।

राजा विवदमानेषु नित्यं मूर्खेषु पण्डिताः ॥ ७२ ॥
 षडिमानि विनश्यन्ति मुहूर्तमनवेक्षणात् ।
 गावः सेवा कृषिर्भार्या विद्या वृषलसंगतिः ॥ - ॥
 षडेते ह्यवमन्यन्ते नित्यं पूर्वोपकारिणाम् ।
 आचार्यं शिक्षिता शिष्याः कृतदारश्च मातरम् ॥ - ॥
 नारिं विगतकामस्तु कृतार्थाश्च प्रयोजकम् ।
 नावं निस्तीर्णकान्तारा नातुराश्च चिडित्सकम् ॥ - ॥
 आरोग्यमानृण्यमविप्रवासः
 सद्भिर्मनुष्यैः सङ्ग सम्प्रयोगः ।
 स्वप्रत्यया वृत्तिरभीतवासः
 षट् श्रवणोक्तस्य सुभानि राजन् ॥ - ॥
 षर्षुर्घृणी नसन्तुष्टः क्रोधनो नित्यशङ्कितः ।
 परभाग्योपश्रुवी य षडेते नित्यदुःखिताः ॥ - ॥
 सप्त दोषाः सदा राज्ञा हातव्या व्यसनोदयाः ।
 प्रायशो वैर्विनश्यन्ति कृतमूलाश्च पार्थिवाः ॥ ७३ ॥
 स्त्रियोऽक्षा मृगया पानं वाङ्मारुष्यं य पञ्चमम् ।
 महुष्य दण्डपारुष्यमर्थदूषणमेव य ॥ ७४ ॥
 अष्टौ पूर्वनिमित्तानि नरस्य विनशिष्यतः ।
 ब्राह्मणान्प्रथमं द्वेष्टि ब्राह्मणैश्च विरुध्यते ॥ ७५ ॥
 ब्राह्मण स्वानि यादत्ते ब्राह्मणांश्च जिघांसति ।
 रमते निन्दया यैषां प्रशंसां नाभिनन्दति ॥ ७६ ॥
 नैतान्स्मरति कृत्येषु याञ्चितश्चाभ्यसूयति ।
 अेतान्दोषान्नरः प्राज्ञो बुद्ध्या बुद्ध्या विवर्जयेत् ॥ ७७ ॥
 अष्टाविमानि हर्षस्य नव नीतानि भारत ।
 वर्तमानानि दृश्यन्ते तान्येव सुसुभान्यपि ॥ ७८ ॥
 समागमश्च सप्तिभिर्महांश्चैव धनागमः ।
 पुत्रेण य पश्चिष्वाङ्गः सन्निपातश्च मैथुने ॥ ७९ ॥
 समये य प्रियालापः स्वयूथेषु य सन्नतिः ।

अभिप्रेतस्य लाभश्च पूजा य जनसंसदि ॥ ८० ॥

अष्टौ गुणाः पुरुषं दीपयन्ति

प्रज्ञा य कौत्वं य दमः श्रुतं य ।

पराङ्मश्चाभ्युत्थिता य

दानं यथाशक्ति कृतज्ञता य ॥ - ॥

नवद्वारमिदं वेश्म त्रिस्थूलं पञ्च साक्षिकम् ।

क्षेत्रज्ञाधिष्ठितं विद्वान्यो वेद स परः कविः ॥ ८१ ॥

दश धर्मं न जानन्ति धृतराष्ट्र निबोध तान् ।

मत्तः प्रमत्त उन्मत्तः श्रान्तः कुब्धो बुभुक्षितः ॥ ८२ ॥

त्वरमाज्ञाश्च भीरुश्च लुब्धः कामी य ते दश ।

तस्मादितेषु भावेषु न प्रसज्जेत पण्डितः ॥ ८३ ॥

अत्रैवोदाहरन्तीममितिलासं पुरातनम् ।

पुत्रार्थमसुरेन्द्रेण गीतं यैव सुधन्वना ॥ ८४ ॥

यः काममन्यु प्रजडाति राजा

पात्रे प्रतिष्ठापयते धनं य ।

विशेषविश्रुतवान्स्त्रिप्रकारी

तं सर्वलोकः कुरुते प्रमाणात् ॥ ८५ ॥

जानाति विश्वासयितुं मनुष्यान्

विज्ञात दोषेषु दधाति दण्डम् ।

जानाति मात्रां य तथा क्षमां य

तं तादृशं श्रीर्जुषते समग्रा ॥ ८६ ॥

सुदुर्बलं नावजानाति कञ्चिद्-

युक्तो शिपुं सेवते बुद्धिपूर्वम् ।

न विग्रहं रोययते भवस्थैः

काले य यो विक्रमते स धीरः ॥ ८७ ॥

प्राप्यापदं न व्यथते कदा चिद्

उद्योगमन्विच्छति याप्रमत्तः ।

दुःखं य काले सङ्गते जितात्मा

धुरन्धरस्तस्य जिताः सपत्न्याः ॥ ८८ ॥

अनर्थकं विप्र वासं गृहेभ्यः
पापैः सन्धिं परदाराम्बिमर्शम् ।
दम्भं स्तैन्यं पैशुनं मद्य पानं
न सेवते यः स सुधी सदैव ॥ ८९ ॥

न संरम्भेणारभतेऽर्थवर्गम्
आकारितः शंसति तथ्यमेव ।
न मात्रार्थं रोययते विवाहं
नापूजितः कुप्यति याप्यभूढः ॥ ९० ॥

न योऽभ्यसूयत्यनुकम्पते य
न दुर्बलः प्रातिभाष्यं करोति ।
नात्याह किं चित्क्षमते विवाहं
सर्वत्र तादृग्लभते प्रशंसाम् ॥ ९१ ॥

यो नोद्धृतं कुरुते जातु वेषं
न पौरुषेणापि विकथ्यतेऽन्यान् ।
न मूर्च्छितः कटुकान्याह किं चित्
प्रियं सदा तं कुरुते जनोऽपि ॥ ९२ ॥

न वैरमुद्दीपयति प्रशान्तं
न धर्ममारोहति नास्तमेति ।
न दुर्गतीऽस्मीति करोति मन्युं
तमार्यं शीलं परमादुरग्रम् ॥ ९३ ॥

न स्व्ये सुप्ते वै कुरुते प्रलर्षं
नान्यस्य दुःप्ते भवति प्रतीतः ।
दत्त्वा न पश्चात्कुरुतेऽनुतापं
न कथ्यते सत्पुरुषार्यं शीलः ॥ ९४ ॥

देशाचारान्समयाञ्जातिधर्मान्
भुभूषते यस्तु परावरणः ।
स तत्र तत्राधिगतः सदैव
महाजनस्याधिपत्यं करोति ॥ ९५ ॥

दम्भं मोहं मत्सरं पापकृत्यं
राजद्विष्टं पैशुनं पूगवैरम् ।

भक्तोन्भक्तैर्दुर्जनैश्चापि वाढं
यः प्रज्ञावान्वर्जयेत्स प्रधानः ॥ ८६ ॥

दमं शौचं दैवतं मङ्गलानि
प्रायश्चित्तं विविधाँल्लोकवादान् ।
येतानि यः कुरुते नैत्यकानि
तस्थोत्थानं देवता राधयन्ति ॥ ८७ ॥

समैर्विवाहं कुरुते न डीनैः
समैः सभ्यं व्यवहारं कथाश्च ।
गुणैर्विशिष्टांश्च पुरो दधाति
विपश्चित्तस्तस्य नयाः सुनीताः ॥ ८८ ॥

मितं भुङ्क्ते संविभज्याश्रितेभ्यो
मितं स्वपितृमितं कर्मकृत्वा ।
ददात्यमित्रेष्वपि यायितः सं-
स्तमात्मवन्तं प्रजडात्यनर्थाः ॥ ८९ ॥

शिकीर्षितं विप्रकृतं य यस्य
नान्ये जनाः कर्म जानन्ति किं शित् ।
मन्त्रे गुप्ते सभ्यगनुष्ठिते य
स्वल्पो नास्य व्यथते कश्चिदर्थः ॥ १०० ॥

यः सर्वभूतप्रशमे निविष्टः
सत्यो मृदुर्दानकृच्छुद्भ भावः ।
अतीव सङ्ग्राहते ज्ञातिमध्ये
महामणिर्जित्य षव प्रसन्नः ॥ १०१ ॥

य आत्मनापत्रपते भृशं नरः
स सर्वलोकस्य गुरुर्भवत्युत ।
अनन्त तेजाः सुमनाः समाहितः
स्वतेजसा सूर्यं षवावभासते ॥ १०२ ॥

वने जाताः शापदग्धस्य राज्ञः
पाण्डोः पुत्राः पञ्च पञ्चेन्द्र कल्पाः ।
त्वयैव भाला वर्धिताः शिक्षिताश्च
तवादेशं पालयन्त्याम्बिकेय ॥ १०३ ॥

प्रदायैषामुचितं तात राज्यं
सुभी पुत्रैः सखितो मोदमानः ।
न देवानां नापि य मानुषाणां
भविष्यसि त्वं तर्कणीयो नरेन्द्र ॥ १०४ ॥

॥ इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि प्रजागरपर्वणि
विदुर-नीतिवाक्ये त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३३ ॥

अध्यायः ३४

धृतराष्ट्र उवाच ।
जाग्रतो दृढ्यमानस्य यत्कार्यमनुपश्यसि ।
तद्भ्रूढि त्वं छि नस्तात धर्मार्थकुशलः शुचिः ॥ १ ॥

त्वं मां यथावद्विदुर प्रशाधि
प्रज्ञा पूर्वं सर्वमजातशत्रोः ।
यन्मन्यसे पथ्यमदीनसत्त्व
श्रेयः करं भ्रूढि तद्वै कुरुषाम् ॥ २ ॥

पापाशङ्गी पापमेव नौपश्यन्
पृच्छामि त्वां व्याकुलेनात्मनाऽहम् ।
कवे तन्मे भ्रूढि सर्वं यथावन्
मनीषितं सर्वमजातशत्रोः ॥ ३ ॥

विदुर उवाच ।

शुभं वा यद्वि वा पापं द्वेष्यं वा यद्वि वा प्रियम् ।
अपृष्टस्तस्य तद्भ्रूयाद्यस्य नेच्छेत्पराभवम् ॥ ४ ॥

तस्माद्भ्रूयामि ते राजन्भवमिच्छन्कुञ्जति ।
वयः श्रेयः करं धर्म्यं भ्रूवतस्तन्निर्बोध मे ॥ ५ ॥

मिथ्योपेतानि कर्माणि सिध्येयुर्यानि भारत ।
अनुपाय प्रयुक्तानि मा स्म तेषु मनः कृथाः ॥ ६ ॥

तथैव योगविहितं न सिध्येत्कर्म यन्नृप ।
उपाययुक्तं मेधावी न तत्र ग्लपयेन्मनः ॥ ७ ॥

अनुबन्धानवेक्षेत सानुबन्धेषु कर्मसु ।
 सम्प्रधार्य यं कुर्वीत न वेगेन समाचरेत् ॥ ८ ॥
 अनुबन्धं यं सम्प्रेक्ष्य विपाकांश्चैव कर्मणाम् ।
 उत्थानमात्मनश्चैव धीरः कुर्वीत वा न वा ॥ ९ ॥
 यः प्रमाणां न जानाति स्थाने वृद्धौ तथा क्षये ।
 कोशे जनपदे दृष्टो न स राज्यावतिष्ठते ॥ १० ॥
 यस्त्वेतानि प्रमाणानि यथोक्तान्यनुपश्यति ।
 युक्तो धर्मार्थयोर्ज्ञाने स राजयमधिगच्छति ॥ ११ ॥
 न राजयं प्राप्तमित्येव वर्तितव्यमसाम्प्रतम् ।
 श्रियं ह्यविनयो हन्ति जरां रुपमिवोत्तमम् ॥ १२ ॥
 भक्ष्योत्तमं प्रतिच्छन्नं मत्स्यो बडिशमायसम् ।
 रुपाभिपाती अस्ते नानुबन्धमवेक्षते ॥ १३ ॥
 यच्छुभ्यं असितुं अस्थं अस्तं परिणामेभ्य यत् ।
 हितं यं परिणामे यत्तदधं भूतिमिच्छता ॥ १४ ॥
 वनस्पतेरपक्वानि कृलानि प्रयिनोति यः ।
 स नाप्नोति रसं तेभ्यो भीजं यास्य विनश्यति ॥ १५ ॥
 यस्तु पक्वमुपादत्ते काले परिणतं कृलम् ।
 कृलाद्रसं स लभते भीजाश्चैव कृलं पुनः ॥ १६ ॥
 यथा मधु समादत्ते रक्षन्पुष्पाणि षट्पदः ।
 तद्गदर्थान्मनुष्येभ्य आदधादविर्हिसया ॥ १७ ॥
 पुष्पं पुष्पं विचिन्वीत मूलच्छेदं न कारयेत् ।
 मालाकारं एवाराभे न यथाऽगारकारकः ॥ १८ ॥
 किं नु मे स्याद्विदं कृत्वा किं नु मे स्यादकुर्वतः ।
 एति कर्माणि सञ्चिन्त्य कुर्याद्वा पुरुषो न वा ॥ १९ ॥
 अनारभ्या भवन्त्यर्थाः के चिन्नित्यं तथागताः ।
 कृतः पुरुषकारोऽपि भवेद्येषु निरर्थकः ॥ २० ॥
 कांश्चिदर्थान्नरः प्राज्ञो लभु मूलान्मलाकृलान् ।

ક્ષિપ્રમારભતે કર્તુ ન વિઘ્નયતિ તાદૃશાન્ ॥ ૨૧ ॥
 ઋજુ પશ્યતિ યઃ સર્વ ચક્ષુષાનુપિબન્નિવ ।
 આસીનમપિ તૂષણીકમનુરજયન્તિ તં પ્રજાઃ ॥ ૨૨ ॥
 ચક્ષુષા મનસા વાચા કર્મણા ચ ચતુર્વિધમ્ ।
 પ્રસાદયતિ લોકં યસ્તં લોકોડનુપ્રસીદતિ ॥ ૨૩ ॥
 યસ્માત્રસ્યન્તિ ભૂતાનિ મૃગવ્યાધાન્મૃગા ઇવ ।
 સાગરાન્તામપિ મહીં લબ્ધ્વા સ પરિહીયતે ॥ ૨૪ ॥
 પિતૃપૈતામહં રાજ્યં પ્રાપ્તવાન્સ્વેન તેજસા ।
 વાયુરભ્રમિવાસાઘ ભંશયત્યનયે સ્થિતઃ ॥ ૨૫ ॥
 ધર્મમાચરતો રાજાઃ સદ્ભિશ્ચરિતમાદિતઃ ।
 વસુધા વસુસમ્પૂર્ણા વર્ધતે ભૂતિવર્ધની ॥ ૨૬ ॥
 અથ સન્ત્યજતો ધર્મમધર્મ યાનુતિષ્ઠતઃ ।
 પ્રતિસંવેષ્ટતે ભૂમિરગ્રૌ ચર્માહિતં યથા ॥ ૨૭ ॥
 ય એવ યત્નઃ ક્રિયતે પ્રર રાષ્ટ્રાવમર્દને ।
 સ એવ યત્નઃ કર્તવ્યઃ સ્વરાષ્ટ્ર પરિપાલને ॥ ૨૮ ॥
 ધર્મેણ રાજ્યં વિન્દેત ધર્મેણ પરિપાલયેત્ ।
 ધર્મભૂલાં શ્રિયં પ્રાપ્ય ન જહાતિ ન હીયતે ॥ ૨૯ ॥
 અપ્યુન્મત્તાત્પ્રલપતો બાલાચ્ચ પરિસર્પતઃ ।
 સર્વતઃ સારમાદઘાદશ્મભ્ય ઇવ કાગ્ચનમ્ ॥ ૩૦ ॥
 સુવ્યાહૃતાનિ સુધિયાં સુકૃતાનિ તતસ્તતઃ ।
 સચ્ચિન્વન્ધીર આસીત શિલા હારી શિલં યથા ॥ ૩૧ ॥
 ગન્ધેન ગાવઃ પશ્યન્તિ વેદૈઃ પશ્યન્તિ બ્રાહ્મણાઃ ।
 ચારૈઃ પશ્યન્તિ રાજાનશ્ચક્ષુર્ભ્યામિતરે જનાઃ ॥ ૩૨ ॥
 ભૂયાંસં લભતે ક્લેશં યા ગૌર્ભવતિ દુર્દુહા ।
 અથ યા સુદુહા રાજન્નૈવ તાં વિનયન્ત્યપિ ॥ ૩૩ ॥
 યદતમં પ્રણમતિ ન તત્સન્તાપયન્ત્યપિ ।
 યચ્ચ સ્વયં નતં દારુ ન તત્સન્નામયન્ત્યપિ ॥ ૩૪ ॥

अेतयोपमया धीरः सन्नमेत बलीयसे ।
 धन्द्राय स प्राणमते नमते यो बलीयसे ॥ ३५ ॥
 पर्जन्यनाथाः पशवो राजानो मित्र बान्धवाः ।
 पतयो बान्धवाः स्त्रीणां ब्राह्मणा वेद बान्धवाः ॥ ३६ ॥
 सत्येन रक्ष्यते धर्मो विद्या योगेन रक्ष्यते ।
 मृजया रक्ष्यते रुपं कुलं वृत्तेन रक्ष्यते ॥ ३७ ॥
 मानेन रक्ष्यते धान्यमश्वात्क्षयत्यनुकम्भः ।
 अलीक्ष्णार्शनाद्रावः स्त्रियो रक्ष्याः कुयेलतः ॥ ३८ ॥
 न कुलं वृत्तिं डीनस्य प्रमाणाभिति मे मतिः ।
 अन्त्येष्वपि डि जातानां वृत्तमेव विशिष्यते ॥ ३९ ॥
 य ष्ठ्युः परवित्तेषु रुपे वीर्ये कुलान्वये ।
 सुभे सौभाग्यसत्कारे तस्य व्याधिरनन्तकः ॥ ४० ॥
 अकार्यं करणाद्भीतः कार्याणां च विवर्जनात् ।
 अकाले मन्त्रभेदाच्च येन माद्यैत्र तत्पिभेत् ॥ ४१ ॥
 विद्यामदो धनमदस्तृतीयोऽभिजनो मदः ।
 अते मदावलिमानामेत अेव सतां दमाः ॥ ४२ ॥
 असन्तोऽभ्यर्थिताः सद्भिः किं चित्कार्यं कदा यन ।
 मन्यन्ते सन्तमात्मानमसन्तमपि विश्रुतम् ॥ ४३ ॥
 गतिरात्मवतां सन्तः सन्त अेव सतां गतिः ।
 असतां य गतिः सन्तो न त्वसन्तः सतां गतिः ॥ ४४ ॥
 जिता सभा वस्त्रवता समाशा गोमता जिता ।
 अध्वा जितो यानवता सर्व शीलवता जितम् ॥ ४५ ॥
 शीलं प्रधानं पुरुषे तद्यस्येड प्राशश्यति ।
 न तस्य जिवितेनार्थो न धनेन न बन्धुभिः ॥ ४६ ॥
 आढ्यानां मांसपरमं मध्यानां गोरसोत्तरम् ।
 लवणोत्तरं दरिद्राणां भोजनं भरतर्षभ ॥ ४७ ॥
 सम्पन्नतरमेवात्रं दरिद्रा भुञ्जते सदा ।
 क्षुत्स्वादुतां जनयति सा याढ्येषु सुदुर्लभा ॥ ४८ ॥

प्रायेण श्रीमतां लोके भोक्तुं शक्तिर्न विद्यते ।
 दृष्टिद्राणां तु राजेन्द्र अपि काष्ठे हि ज्वर्यते ॥ ४८ ॥
 अवृत्तिर्भयमन्त्यानां मध्यानां मरणाद्भयम् ।
 उत्तमानां तु मर्त्यानामवमानात्परं भयम् ॥ ५० ॥
 अश्वर्यमदपापिष्ठा मदाः पानमदादयः ।
 अश्वर्यमदमत्तो हि नापतित्वा विबुध्यते ॥ ५१ ॥
 छन्द्रीरिन्द्रियार्थेषु वर्तमानैरनिग्रहैः ।
 तैरयं ताप्यते लोको नक्षत्राणि ग्रहैरिव ॥ ५२ ॥
 यो जितः पञ्चवर्गेषु सङ्गैनात्म कर्षिना ।
 आपदस्तस्य वर्धन्ते शुक्लपक्षे षोडशराज् ॥ ५३ ॥
 अविजित्य य आत्मानममात्यान्विजिगीषते ।
 अमित्रान्वाजितामात्यः सोऽवशः परिधीयते ॥ ५४ ॥
 आत्मानमेव प्रथमं देशउपेण यो जयेत् ।
 ततोऽमात्यान्मित्रांश्च न मोघं विजिगीषते ॥ ५५ ॥
 वश्येन्द्रियं जितामात्यं धृतदण्डं विकारिषु ।
 परीक्ष्य कारिणं धीरमत्यन्तं श्रीर्निषेवते ॥ ५६ ॥
 रथः शरीरं पुरुषस्य राजन्
 नात्मा नियन्तेन्द्रियाण्यस्य चाश्वाः ।
 तैरप्रमत्तः कुशलः सदैश्वर्यं
 दान्तैः सुखं याति रथीव धीरः ॥ ५७ ॥
 अतोऽन्यनिगृहीतानि व्यापादयितुमप्यलम् ।
 अविधेया षोडशान्ता ह्याः पथि कुसारथिम् ॥ ५८ ॥
 अनर्थमर्थतः पश्यन्नर्तं यैवाप्यनर्थतः ।
 छन्द्रीर्यैः प्रसृतो बालः सुदुःखं मन्यते सुभम् ॥ ५९ ॥
 धर्मार्थो यः परित्यज्य स्याद्विन्द्रियवशानुगः ।
 श्रीप्राणधनदारेभ्य क्षिप्रं स परिधीयते ॥ ६० ॥
 अर्थानामीश्वरो यः स्याद्विन्द्रियाणामनीश्वरः ।

ठन्द्रियाणामनैश्वर्यादृश्वर्याद्दृश्यते हि सः ॥ ६१ ॥

आत्मनात्मानमन्विच्छेन्मनो बुद्धीन्द्रियैर्यतैः ।

आत्मैव ज्यात्मनो बन्धुरात्मैव शिपुरात्मनः ॥ ६२ ॥

क्षुद्राक्षेणैव जालेन ञ्घावपिडितावुभौ ।

कामश्च राजन्धोधश्च तौ प्राज्ञानं विलुम्पतः ॥ ६३ ॥

समवेक्ष्येड धर्मार्थौ सम्भारान्योऽधिगच्छति ।

स वै सम्भृत सम्भारः सततं सुभमेधते ॥ ६४ ॥

यः पञ्चाभ्यन्तराञ्छत्रूनविजित्य मतिक्षयान् ।

जिगीषति शिपूनन्यान्निपवोऽभिभवन्ति तम् ॥ ६५ ॥

दृश्यन्ते हि दुरात्मानो वध्यमानाः स्वकर्म हिः ।

ठन्द्रियाणामनीशत्वाद्राजानो राज्यविल्लमैः ॥ ६६ ॥

असन्त्यागात्यापकृतामपापांस्

तुल्यो दण्डः स्पृशते मिश्रभावात् ।

शुष्केणार्द्रं दण्ड्यते मिश्रभावात्

तस्मात्पापैः सड सन्धिं न कुर्यात् ॥ ६७ ॥

निजानुत्पततः शत्रून्यञ्च पञ्च प्रयोजनान् ।

यो मोडान्न निघृणाति तमापद्त्रसते नरम् ॥ ६८ ॥

अनसूयार्जवं शौचं सन्तोषः प्रियवादिता ।

दमः सत्यमनायासो न भवन्ति दुरात्मनाम् ॥ ६९ ॥

आत्मज्ञानमनायासस्तितिक्षा धर्मनित्यता ।

वाक्यैव गुप्ता दानं च नैतान्यन्येषु भारते ॥ ७० ॥

आकेश परिवादाभ्यां विडिसन्त्यबुधा बुधान् ।

वक्ता पापमुपादत्ते क्षममाणो विमुच्यते ॥ ७१ ॥

डिंसा बलमसाधूनां राज्ञां दण्डविधिर्बलम् ।

शुश्रूषा तु बलं स्त्रीणां क्षमागुणवतां बलम् ॥ ७२ ॥

वाकसंयमो हि नृपते सुदुष्करतमो मतः ।

अर्थवच्य विशित्रं च न शक्यं बहुभाषितुम् ॥ ७३ ॥

अभ्यावडति कल्याणं विविधा वाक्युभाषिता ।

सैव दुर्भाषिता राजन्ननर्थायोपपद्यते ॥ ७४ ॥
 संरोडति शरैर्विद्धं वनं परशुना डतम् ।
 वाया दुरुक्तं भीमत्सं न संरोडति वाङ्क्षतम् ॥ ७५ ॥
 कर्णिनालीकनाराया निर्डरन्ति शरीरतः ।
 वाक्षव्यस्तु न निर्डर्तुं शक्यो दृष्टि शयो छि सः ॥ ७६ ॥
 वाङ्सायका वदनान्निष्पतन्ति
 यैराडतः शोचति रत्र्यडानि ।
 परस्य नामर्मस्यु ते पतन्ति
 तान्यण्डितो नावसृजेत्परेषु ॥ ७७ ॥
 यस्मै देवाः प्रयच्छन्ति पुरुषाय पराभवम् ।
 बुद्धिं तस्यापकर्षन्ति सोऽपायीनानि पश्यति ॥ ७८ ॥
 बुद्धौ कलुष भूतायां विनाशे प्रत्युपस्थिते ।
 अनयो नयसङ्घाशो दृढयान्नापसर्पति ॥ ७९ ॥
 सेयं बुद्धिः परीता ते पुत्राणां तव भारत ।
 पाण्डवानां विरोधेन न यैनाम् अवबुध्यसे ॥ ८० ॥
 राजा लक्षणसम्पन्नस्त्रैलोक्यस्यापि यो भवेत् ।
 शिष्यस्ते शासिता सोऽस्तु धृतराष्ट्र युधिष्ठिरः ॥ ८१ ॥
 अतीव सर्वान्युत्रांस्ते भागधेय पुरस्कृतः ।
 तेजसा प्रज्ञया यैव युक्तो धर्मार्थतत्त्ववित् ॥ ८२ ॥
 आनृशंस्यादनुद्धोशाद्योऽसौ धर्मभूतां वरः ।
 गौरवात्तव राजेन्द्र बलुच्छ्लेशांस्तितिक्षति ॥ ८३ ॥
 ॥ षति श्रीमडाभारते उद्योगपर्वणि प्रजागरपर्वणि
 विदुरनीतिवाक्ये यतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥

अध्यायः ३५

धृतराष्ट्र उवाच ।
 ब्रूहि भूयो मडाबुद्धे धर्मार्थसङ्घितं वयः ।
 शृण्वतो नास्ति मे तृप्तिर्विचित्राणीड भाषसे ॥ १ ॥

विद्वुर उवाच ।

सर्वतीर्थेषु वा स्नानं सर्वभूतेषु यार्जवम् ।
उभे अते समे स्थातामार्जवं वा विशिष्यते ॥ २ ॥

आर्जवं प्रतिपद्यस्व पुत्रेषु सततं विभो ।
छल कीर्तिं परां प्राप्य प्रेत्य स्वर्गमवाप्स्यसि ॥ ३ ॥

यावत्कीर्तिर्मनुष्यस्य पुण्या लोकेषु गीयते ।
तावत्स पुरुषव्याघ्र स्वर्गलोके मलीयते ॥ ४ ॥

अत्राप्युदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।
विरोचनस्य संवादं केशिन्यर्थे सुधन्वना ॥ ५ ॥

केशिन्युवाच ।

किं ब्राह्मणाः स्वियच्छ्रेयांसो दितिजाः स्वद्विरोचन ।
अथ केन स्म पर्यङ्कुं सुधन्वा नाधिरोहति ॥ ६ ॥

विरोचन उवाच ।

प्राजापत्या छि वै श्रेष्ठा वयं केशिनि सत्तमाः ।
अस्माकं ऋत्विमे लोकाः के देवाः के द्विजातयः ॥ ७ ॥

केशिन्युवाच ।

छडेवास्व प्रतीक्षाव उपस्थाने विरोचन ।
सुधन्वा प्रातरागन्ता पश्येयं वां समागतौ ॥ ८ ॥

विरोचन उवाच ।

तथा भद्रे कश्चिदामि यथा त्वं भीरु भाषसे ।
सुधन्वानं य मां यैव प्रातर्द्रष्टासि सङ्गतौ ॥ ९ ॥

विद्वुर उवाच ।

अन्वालभे छिरण्मयं प्राङ्गोदेऽहं तवासनम् ।
अेकत्वमुपसम्पन्नो न त्वासेयं त्वया सह ॥ १० ॥

विरोचन उवाच ।

अन्वाहस्तु इलकं कूर्यं वाप्यथ वा भृसीम् ।
सुधन्वन्न त्वमर्होऽसि मया सह समासनम् ॥ ११ ॥

सुधन्वोवाच ।

पितापि ते समासीनमुपासीतैव मामधः ।

आलः सुधैधितो गेले न त्वं किं यन बुध्यसे ॥ १२ ॥

विरोयन उवाच ।

छिरण्यं य गवाश्वं य यद्विक्तमसुरेषु नः ।

सुध-वन्विपणो तेन प्रश्नं पृच्छाव ये विदुः ॥ १३ ॥

सुध-वोवाच ।

छिरण्यं य गवाश्वं य तवैवास्तु विरोयन ।

प्राणयोस्तु पाणं कृत्वा प्रश्नं पृच्छाव ये विदुः ॥ १४ ॥

विरोयन उवाच ।

आवां कुत्र गमिष्यावः प्राणयोर्विपणो कृते ।

न छि देवेष्वलं स्थाता न मनुष्येषु कर्हि चित् ॥ १५ ॥

सुध-वोवाच ।

पितरं ते गमिष्यावः प्राणयोर्विपणो कृते ।

पुत्रस्यापि स डेतोर्हि प्रझादो नानृतं वदेत् ॥ १६ ॥

प्रह्लाद उवाच ।

धमौ तौ सम्प्रदृश्येते याभ्यां न यरितं सड ।

आशीविषाविव डुद्धावेकमार्गमिडागतौ ॥ १७ ॥

किं वै सडैव यरतो न पुरा यरतः सड ।

विरोयनैतत्पृच्छामि किं ते सप्यं सुध-वना ॥ १८ ॥

विरोयन उवाच ।

न मे सुध-वना सप्यं प्राणयोर्विपणावले ।

प्रझाद तत्त्वामृष्यामि मा प्रश्नमनृतं वदीः ॥ १९ ॥

प्रह्लाद उवाच ।

उदकं मधुपर्कं याप्यानयन्तु सुध-वने ।

अजमन्नभ्यर्चनीयोऽसि श्रेता गौः पीवरी कृता ॥ २० ॥

सुध-वोवाच ।

उदकं मधुपर्कं य पथ शेवार्पितं मम ।

प्रझाद त्वं तु नौ प्रश्नं तथ्यं प्रभ्रूळि पृच्छतोः ॥ २१ ॥

प्रह्लाद उवाच ।

पुर्तो वान्यो भवान्-अजम-साक्ष्ये चैव भवेत्स्थितः ।

तयोर्विवदतोः प्रश्नं कथमस्मद्विभो वदेत् ॥ २२ ॥

अथ यो नैव प्रब्रूयात्सत्यं वा यद्वि वानृतम् ।

अेतत्सुध-वन्पृच्छामि द्रुर्विवक्ता स्म किं वसेत् ॥ २३ ॥

सुध-वोवाच ।

यां रात्रिमघिविन्ना स्त्री यां शैवाक्ष पराजितः ।

यां य भारामितमाङ्गो द्रुर्विवक्ता स्म तां वसेत् ॥ २४ ॥

नगरे प्रतिरुद्धः सन्भङ्गिरे भुभुक्षितः ।

अभिन्नाभूयसः पश्यन्दुर्विवक्ता स्म तां वसेत् ॥ २५ ॥

पञ्च पञ्चनृते उन्ति दश उन्ति गवानृते ।

शतमञ्चानृते उन्ति सडस्रं पुरुषानृते ॥ २६ ॥

उन्ति जतानजातांश्च छिरण्यार्थोऽनृतं वदन् ।

सर्वं भूम्यनृते उन्ति मा स्म भूम्यनृतं वदीः ॥ २७ ॥

प्रह्लाद उवाच ।

मत्तः श्रेयानङ्गिरा वै सुध-न्वा त्वद्विरोयन ।

मातास्य श्रेयसी मातुस्तस्मात्त्वं तेन वै जितः ॥ २८ ॥

विरोयन सुध-न्वायं प्राणानामीश्वरस्तव ।

सुध-वन्पुनरिच्छामि त्वया दत्तं विरोयनम् ॥ २९ ॥

सुध-वोवाच ।

यद्धर्ममवृणीथास्त्वं न कामादनृतं वदीः ।

पुनर्ददामि ते तस्मात्पुत्रं प्रह्लाद दूर्वलम् ॥ ३० ॥

शेषं प्रह्लाद पुत्रस्ते मया दत्तो विरोयनः ।

पादप्रक्षालनं कुर्यात्कुमार्याः सन्निधौ मम ॥ ३१ ॥

विदुर उवाच ।

तस्माद्राजेंद्रं भूम्यर्थे नानृतं वक्तुमर्हसि ।

मा गमः स सुतामात्योऽत्ययं पुत्राननुभ्रमन् ॥ ३२ ॥

न देवा यष्टिमादाय रक्षन्ति पशुपालवत् ।

यं तु रक्षितुमिच्छन्ति बुद्ध्या संविलजन्ति तम् ॥ ३३ ॥

यथा यथा छि पुरुषः कल्याणो कुरुते मनः ।

તથા તથાસ્ય સર્વાર્થાઃ સિધ્યન્તે નાત્ર સંશયઃ ॥ ૩૪ ॥

ન છન્દાંસિ વૃજિનાત્તારયન્તિ
આયાવિનં માયયા વર્તમાનમ્ ।
નીડં શકુન્તા ઇવ જાતપક્ષાશ્
છન્દાંસ્યેનં પ્રજલત્યન્તકાલે ॥ ૩૫ ॥

મત્તાપાનં કલહં પૂગવૈરં
ભાર્યપિત્યોરન્તરં જ્ઞાતિભેદમ્ ।
રાજદ્વિષ્ટં સ્ત્રીપુમાંસોર્વિવાદં
વજર્યાન્યાહુર્યશ્ચ પન્થાઃ પ્રદુષ્ટઃ ॥ ૩૬ ॥

સામુદ્રિકં વણિજં ચોરપૂર્વં
શલાક ધૂર્તં ચ ચિકિત્સકં ચ ।
અરિં ચ મિત્રં ચ કુશીલવં ચ
નૈતાન્સાખ્યેષ્વધિકુર્વાત સત્ત્વ ॥ ૩૭ ॥

માનાગ્નિહોત્રમુત માનમૌનં
માનેનાધીતમુત માનયજ્ઞઃ ।
એતાનિ ચત્વાર્યભયહુરાણિ
ભયં પ્રયચ્છન્ત્યયથા કૃતાનિ ॥ ૩૮ ॥

અગાર દાહી ગરદઃ કુણ્ડાશી સોમવિક્રયી ।
પર્વ કારશ્ચ સૂચી ચ મિત્ર ધ્રુવપારદારિકઃ ॥ ૩૯ ॥

ભ્રૂણહા ગુરુ તલ્પી ચ યશ્ચ સ્યાત્પાનપો દ્વિજઃ ।
અતિતીક્ષ્ણશ્ચ કાકશ્ચ નાસ્તિકો વેદ નિન્દકઃ ॥ ૪૦ ॥

સ્તુવ પ્રગ્રહણો વ્રાત્યઃ કીનાશશ્ચાર્થવાનપિ ।
રક્ષેત્યુક્તશ્ચ યો હિંસ્યાત્સર્વે બ્રહ્માણહૃણૈઃ સમાઃ ॥ ૪૧ ॥

તૃણોકલયા જ્ઞાયતે જાતરૂપં
યુગે ભદ્રો વ્યવહારેણ સાધુઃ ।
શૂરો ભયેષ્વર્થકૃચ્છ્રેષુ ધીરઃ
કૃચ્છ્રાસ્વાપત્સુ સુહૃદશ્ચારયશ્ ચ ॥ ૪૨ ॥

જરા રૂપં હરતિ હિ ધૈર્યમાશા
મૃત્યુઃ પ્રાણાન્ધર્મચર્યામિસૂયા ।

क्रोधः श्रियं शीलमनार्यं सेवा

द्विष्यं कामः सर्वमेवाभिमानः ॥ ४३ ॥

श्रीर्मङ्गलात्प्रभवति प्रागल्भ्यात्सम्प्रवर्धते ।

दाक्ष्यात्तु कुरुते मूलं संयमात्प्रतिष्ठति ॥ ४४ ॥

अष्टौ गुणाः पुरुषं दीपयन्ति

प्रज्ञा यः कौल्यं यः दमः श्रुतं यः ।

पराङ्मश्चाभङ्गु भाषिता यः

दानं यथाशक्ति कृतज्ञता यः ॥ ४५ ॥

येताङ्गुणांस्तात मलानुभावान्

येको गुणः संश्रयते प्रसज्य ।

राजा यदा सत्कुरुते मनुष्यं

सर्वाङ्गुणानेष गुणोऽतिभाति ॥ ४६ ॥

अष्टौ नृपेभ्यो मनुष्यलोके

स्वर्गस्य लोकस्य निर्देशनानि ।

यत्वार्येषामन्वयेतानि सद्भिश्च

यत्वार्येषामन्वययन्ति सन्तः ॥ ४७ ॥

यज्ञो दानमध्ययनं तपश्च यः

यत्वार्येतान्यन्वयेतानि सद्भिः ।

दमः सत्यमार्जवमानुशंस्यं

यत्वार्येतान्यन्वययन्ति सन्तः ॥ ४८ ॥

न सा सत्मा यत्र न सन्ति वृद्धा

न ते वृद्धा ये न वदन्ति धर्मम् ।

नासौ हर्मो यतन सत्यमस्ति

न तत्सत्यं यच्छलेनानुविद्धम् ॥ ४९ ॥

सत्यं रूपं श्रुतं विद्या कौल्यं शीलं बलं धनम् ।

शौर्यं च शिरभाष्यं च दशः संसर्गयोः नयः ॥ ५० ॥

पापं कुर्वन्पापकीर्तिः पापमेवाश्रुते ह्यलम् ।

पुण्यं कुर्वन्पुण्यकीर्तिः पुण्यमेवाश्रुते ह्यलम् ॥ ५१ ॥

पापं प्रज्ञां नाशयति क्रियमाणं पुनः पुनः ।

नष्टप्रज्ञः पापमेव नित्यमारभते नरः ॥ ५२ ॥
 पुण्यं प्रज्ञां वर्धयति क्रियमाणं पुनः पुनः ।
 वृद्धप्रज्ञः पुण्यमेव नित्यमारभते नरः ॥ ५३ ॥
 असूयको दन्त शूको निष्ठुरो वैरकुत्ररः ।
 स कृच्छ्रं मडदाप्रोतो नथिरात्पापमायस्न् ॥ ५४ ॥
 अनसूयः कृतप्रज्ञः शोभनान्यायस्सदा ।
 अकृच्छ्रात्सुभमाप्रोति सर्वत्र य विराजते ॥ ५५ ॥
 प्रज्ञामेवागमयति यः प्राज्ञेभ्यः स पण्डितः ।
 प्राज्ञो ह्यवाप्य धर्मार्थो शक्नोति सुभमेधितुम् ॥ ५६ ॥
 द्विवसेनैव तद्दुर्याधेन रातौ सुभं वसेत् ।
 अष्ट मासेन तद्दुर्याधेन वर्षाः सुभं वसेत् ॥ ५७ ॥
 पूर्वे वयसि तद्दुर्याधेन वृद्धसुभं वसेत् ।
 यावज्जुवेन तद्दुर्याधेन प्रेत्य सुभं वसेत् ॥ ५८ ॥
 जुर्णामन्नं प्रशंसन्ति भार्यं य गतयौवनाम् ।
 शूरे विगतसङ्ग्रामं गतपारं तपस्विनम् ॥ ५९ ॥
 धनेनाधर्मलब्धेन यच्छिद्रमपिधीयते ।
 असंवृतं तद्भवति ततोऽन्यदवदीर्यते ॥ ६० ॥
 गुरुरात्मवतां शास्ता शासा राजा दुरात्मनाम् ।
 अथ प्रच्छन्नपापानां शास्ता वैवस्वतो यमः ॥ ६१ ॥
 ऋषीणां य नदीनां य कुलानां य मडामनाम् ।
 प्रभवो नाधिगन्तव्यः स्त्रीणां दुश्चरितस्य य ॥ ६२ ॥
 द्विजातिपूजाभिरतो दाता ज्ञातिषु यार्जवी ।
 क्षत्रियः स्वर्गमाग्राजंश्चिरं पालयते महीम् ॥ ६३ ॥
 सुवर्णपुष्पां पृथिवीं शिवन्ति पुरुषास्त्रयः ।
 शूरश्च कृतविधश्च यश्च जनाति सेवितुम् ॥ ६४ ॥
 बुद्धिश्रेष्ठानि कर्माणि ब्राह्मण्यानि भारत ।
 तानि जङ्घा जघन्यानि भारप्रत्यवराणि य ॥ ६५ ॥

दुर्योधने य शकुनौ मूढे दुःशासने तथा ।
 कर्णे शैश्वर्यमाधाय कथं त्वं भूतिमिच्छसि ॥ ६६ ॥
 सर्वैर्गुणैरुपेताश्च पाण्डवा भरतर्षभ ।
 पितृवत्त्वयि वर्तन्ते तेषु वर्तस्व पुत्रवत् ॥ ६७ ॥
 ॥ इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि प्रजागरपर्वणि
 विद्वुरहितवाक्ये पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३५ ॥

अध्यायः ३६

विद्वुर उवाच ।
 अत्रैवोदाहरन्तीममितिहासं पुरातनम् ।
 आत्रेयस्य य संवादं साध्यानां येति नः श्रुतम् ॥ १ ॥
 यरन्तं उंसउपेण मदर्षिं संशितप्रतम् ।
 साध्या देवा मडाप्राज्ञं पर्यपृच्छन्त वै पुरा ॥ २ ॥
 साध्या त्रियुः ।
 साध्या देवा वयमस्मो मदर्षे
 दृष्ट्वा भवन्तं न शक्नुमोऽनुमातुम् ।
 श्रुतेन धीरो बुद्धिमांस्त्वं मतो नः
 काप्यां वायं वक्तुमर्हस्युदाराम् ॥ ३ ॥
 उंस उवाच ।
 अेतत्कार्यममराः संश्रुतं मे
 धृतिः शमः सत्यधर्मानुवृत्तिः ।
 ग्रन्थिं विनीय दुदयस्य सर्वं
 प्रियाप्रिये यात्मवशं नयीत ॥ ४ ॥
 आकुश्यमानो नाडोशेन्मन्युरेव तितिक्षितः ।
 आडोष्टारं निर्दडति सुकृतं यास्य विन्दति ॥ ५ ॥
 नाडोशी स्यान्नावमानी परस्य
 मित्रद्रोडी नोत नीयोपसेवी ।
 न यातिमानी न य डीनवृत्तो
 रुक्षां वायं रुशर्ती वर्जयीत ॥ ६ ॥

मर्माण्यस्थीनि लृद्यथं तथासून्
घोरा वायो निर्दन्तील पुंसाम् ।
तस्माद्वायं रुशतीं रुक्षरुपां
धर्मारामो नित्यशो वर्ज्यते ॥ ७ ॥

अरुं तुरं परुषं रुक्षवायं
वाक्कण्टकैर्वितुदन्तं मनुष्यान् ।
विद्यादलक्ष्मीकतमं जनानां
भुषे निबद्धां निरृतिं वदन्तम् ॥ ८ ॥

परश्वेदेनमधिविध्येत भाषैर्
भृशं सुतीक्ष्णैस्नवार्क दीप्तैः ।
विरिथ्यमानोऽप्यतिरिथ्यमानो
विद्यात्कविः सुकृतं मे दधाति ॥ ९ ॥

यदि सन्तं सेवते यद्यसन्तं
तपस्विनं यदि वा स्तेनमेव ।
वासो यथा रङ्ग वशं प्रयाति
तथा स तेषां वशमभ्युपैति ॥ १० ॥

वाढं तु यो न प्रवदेन्न वाद्येद्
यो नाढतः प्रतिहन्यान्न धातयेत् ।
यो हन्तुकामस्य न पापमिच्छेत्
तस्मै देवाः स्पृहयन्त्यागताय ॥ ११ ॥

अव्याहृतं व्याहृताश्छेय आहुः
सत्यं वदेद्व्याहृतं तद्वितीयम् ।
प्रियंवदेद्व्याहृतं तत्तृतीयं
धर्म्यं वदेद्व्याहृतं तस्यतुर्थम् ॥ १२ ॥

यादृशैः संविवदते यादृशांश् चोपसेवते ।
यादृगिच्छेय्य भवितुं तादृग्भवति पूरुषः ॥ १३ ॥

यतो यतो निवर्तते ततस्ततो विमुच्यते ।
निवर्तनाद्धि सर्वतो न वेत्ति द्युभमएवपि ॥ १४ ॥

न श्रुयते नोत जिगीषतेऽन्यान्

न वैरकृष्याप्रतिघातकश्च य ।

निन्दा प्रशंसासु समस्वभावो

न शोचते लृष्यति नैव यायम् ॥ १५ ॥

भावमिच्छति सर्वस्य नाभावे कुरुते मतिम् ।

सत्यवादी मृदुर्दान्तो यः स उत्तमपूरुषः ॥ १६ ॥

नानर्थकं सान्त्वयति प्रतिज्ञाय ददाति च ।

राध्वापराधे जानाति यः स मध्यमपूरुषः ॥ १७ ॥

दुःशासनस्तूपुञ्जन्ता न शास्ता

नावर्तते मन्युवशात्कुतम् ।

न कस्य चिन्मित्रमथो दुरात्मा

कलाञ्छिता अधमस्येह पुंसः ॥ १८ ॥

न श्रद्धधाति कल्याणं परेभ्योऽध्यात्मशङ्कितः ।

निराकरोति मित्राणि यो वै सोऽधम पूरुषः ॥ १९ ॥

उत्तमानेव सेवेत प्राप्ते काले तु मध्यमान् ।

अधमांस्तु न सेवेत य षष्ठ्येष्ट्येय आत्मनः ॥ २० ॥

प्राप्नोति वै वित्तमसद्भलेन

नित्योत्थानात्प्रज्ञया पौरुषेण ।

न त्वेव सम्यग्लभते प्रशंसां

न वृत्तमाप्नोति मडाकुलानाम् ॥ २१ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

मडाकुलानां स्पृहयन्ति देवा

धर्मार्थवृद्धाश्च बहुश्रुताश्च य ।

पृच्छामि त्वां विदुर प्रश्नमेतं

भवन्ति वै कानि मडाकुलानि ॥ २२ ॥

विदुर उवाच ।

तमो दमो ब्रह्मवित्तं वितानाः

पुण्या विवाहाः सततान्न दानम् ।

येष्वेवैते समगुणा भवन्ति

सभ्यग्वृत्तास्तानि मडाकुलानि ॥ २३ ॥

येषां न वृत्तं व्यथते न योनिर्
वृत्तप्रसादेन यरन्ति धर्मम् ।
ये कीर्तिमिच्छन्ति कुले विशिष्टां
त्यक्तानृतास्तानि मडाकुलानि ॥ २४ ॥

अनिजययाविवाडैश्च वेदस्थोत्सादनेन य ।
कुलान्यकुलतां यान्ति धर्मस्थातिक्रमेण य ॥ २५ ॥

देव द्रव्यविनाशेन ब्रह्म स्वडरणेन य ।
कुलान्यकुलतां यान्ति ब्राह्मणातिक्रमेण य ॥ २६ ॥

ब्राह्मणानां परिभवात्परिवादाच्च भारत ।
कुलान्यकुलतां यान्ति न्यासापडरणेन य ॥ २७ ॥

कुलानि समुपेतानि गोभिः पुरुषतोऽश्वतः ।
कुलसङ्ख्यां न गच्छन्ति यानि डीनानि वृत्ततः ॥ २८ ॥

वृत्ततस्त्वविडीनानि कुलान्यल्पधनान्यपि ।
कुलसङ्ख्यां तु गच्छन्ति कर्षन्ति य मयधशः ॥ २९ ॥

मा नः कुले वैरकृत्तश्चिदस्तु
राजामात्यो मा परस्वापडारी ।
मित्रद्रोडी नैकृत्तिकोऽनृती वा
पूर्वाशी वा पितृदेवातिथित्यः ॥ ३० ॥

यश्च नो ब्राह्मणं उन्याधश्च नो ब्राह्मणान्द्विषेत् ।
न नः स समितिं गच्छेद्यश्च नो निर्वपेत्कृषिम् ॥ ३१ ॥

तृणानि भूमिरुदकं वाक्यतुर्थी य सूनृता ।
सतामेतानि गेलेषु नोच्छिद्यन्ते कदा यन ॥ ३२ ॥

श्रद्धया परया राजन्नुपनीतानि सत्कृतिम् ।
प्रवृत्तानि मडाप्राज्ञ धर्मिणां पुण्यकर्मणाम् ॥ ३३ ॥

सूक्ष्मोऽपि भारं नृपते स्थन्दनो वै
शक्तो वोढुं न तथा-ये मडीजाः ।
येवं युक्ता भारसडा भवन्ति

मडाकुलीना न तथान्ये मनुष्याः ॥ ३४ ॥

न तन्मित्रं यस्य कोपाद्धिभेति

यद्वा मित्रं शङ्कितेनोपयर्थम् ।

यस्मिन्मित्रे पितरीवाश्वसीत

तद्वै मित्रं सङ्गतानीतराणि ॥ ३५ ॥

यद्वि येदध्यसम्बन्धो मित्रभावेन वर्तते ।

स श्वेव बन्धुस्तन्मित्रं सा गतिस्तत्परायणम् ॥ ३६ ॥

यलचित्तस्य वै पुंसो वृद्धाननुपसेवतः ।

पाशिप्लवमतेर्नित्यमध्रुवो मित्र सङ्गलः ॥ ३७ ॥

यलचित्तमनात्मानमिन्द्रियाणां वशानुगम् ।

अर्थाः समतिवर्तन्ते उंसाः शुष्कं सरो यथा ॥ ३८ ॥

अङ्गस्मादेव कुप्यन्ति प्रसीदन्त्यनिमित्ततः ।

शीलमेतदसाधूनामलं पाशिप्लवं यथा ॥ ३९ ॥

सङ्कृताश्च कृतार्थाश्च मित्राणां न भवन्ति ये ।

तान्मृतानपि इव्यादाः कृतघ्नात्रोपभुञ्जते ॥ ४० ॥

अर्थयेद्येव मित्राणि सति वासति वा धने ।

नानर्थयन्विजानाति मित्राणां सारङ्कल्युताम् ॥ ४१ ॥

सन्तापाद्भ्रश्यते गुपं सन्तापाद्भ्रश्यते बलम् ।

सन्तापाद्भ्रश्यते ज्ञानं सन्तापाद्द्व्याधिमृच्छति ॥ ४२ ॥

अनवाप्यं य शोकेन शरीरं योपतप्यते ।

अमित्राश्च प्रलृष्यन्ति मा स्म शोके मनः कृथाः ॥ ४३ ॥

पुनर्नरो मिथते जायते य

पुनर्नरो ढीयते वर्धते पुनः ।

पुनर्नरो यायति याय्यते य

पुनर्नरः शोयति शोय्यते पुनः ॥ ४४ ॥

सुभं य दुःभं य भवाभवौ य

लाभालाभौ मरणं जिवितं य ।

पर्यायशः सर्वमिड स्पृशन्ति

तस्माद्धीरो नैव लृष्येन्न शोयेत् ॥ ४५ ॥

यवानि ढीमानि षडिन्द्रियाणि

तेषां यद्यद्धर्तते यत्र यत्र ।

ततस्ततः स्रवते बुद्धिरस्य

छिद्रोऽहं कुम्भादिव नित्यमम्भः ॥ ४६ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

तनुरुच्यः शिपी राजा मिथ्योपयारितो मया ।

मन्धानां मम पुत्राणां युद्धेनान्तं करिष्यति ॥ ४७ ॥

नित्योद्धिग्नमिदं सर्वं नित्योद्धिग्नमिदं मनः ।

यत्तत्पदमनुद्धिग्नं तन्मे वद मडाभते ॥ ४८ ॥

विदुर उवाच ।

नान्यत्र विद्या तपसोर्नान्यत्रेन्द्रिय निग्राहात् ।

नान्यत्र लोभसन्त्यागास्थान्तिं पश्याम तेऽनघ ॥ ४९ ॥

बुद्ध्या भयं प्राणुदति तपसा विन्दते मडत् ।

गुरुशुश्रूषया ज्ञानं शान्तिं त्यागेन विन्दति ॥ ५० ॥

अनाश्रिता दानपुण्यं वेद पुण्यमनाश्रिताः ।

रागद्वेषविनिर्मुक्ता विचरन्तीह मोक्षिणः ॥ ५१ ॥

स्वधीतस्य सुयुद्धस्य सुकृतस्य च कर्मणः ।

तपसश्च सुतप्तस्य तस्थान्ते सुषममेधते ॥ ५२ ॥

स्वास्तीर्णानि शयनानि प्रपन्ना

न वै भिन्ना जातु निद्रां लभन्ते ।

न स्त्रीषु राजन्नतिमाप्नुवन्ति

न मागधैः स्तूयमाना न सूतैः ॥ ५३ ॥

न वै भिन्ना जातु यरन्ति धर्म

न वै सुषं प्राप्नुवन्तीह भिन्नाः ।

न वै भिन्ना गौरवं मानयन्ति

न वै भिन्नाः प्रशमं रोचयन्ति ॥ ५४ ॥

न वै तेषां स्वदते पथ्यमुक्तं

योगक्षेमं कल्पते नोत तेषाम् ।

भिन्नानां वै मनुजैन्द्र परायणं
 न विद्यते किं विद्वन्विद्विनाशात् ॥ ५५ ॥
 सम्भाव्यं गोषु सम्पन्नं सम्भाव्यं ब्राह्मणो तपः ।
 सम्भाव्यं स्त्रीषु यापय्यं सम्भाव्यं ज्ञातितो भयम् ॥ ५६ ॥
 तन्तवोऽप्यायता नित्यं तन्तवो बहुलाः समाः ।
 बहुल-बहुत्वादायासान्सङ्गन्तीत्युपमा सताम् ॥ ५७ ॥
 धूमायन्ते व्यपेतानि ज्वलन्ति सङ्घितानि य ।
 धृतराष्ट्रोऽम्बुकानीव ज्ञातयो भरतर्षभ ॥ ५८ ॥
 ब्राह्मणेषु य ये शूराः स्त्रीषु ज्ञातिषु गोषु य ।
 वृन्तादिव कृलं पक्वं धृतराष्ट्र पतन्ति ते ॥ ५९ ॥
 मडान्येकजो वृक्षो बलवान्सुप्रतिष्ठितः ।
 प्रसज्य एव वातेन शाभा स्कन्धं विमर्दितुम् ॥ ६० ॥
 अथ ये सङ्घिता वृक्षाः सङ्घशः सुप्रतिष्ठिताः ।
 ते हि शीघ्रतमान्वातान्सङ्घन्तेऽन्योन्यसंश्रयात् ॥ ६१ ॥
 अयं मनुष्यमध्येकं गुणैरपि समन्वितम् ।
 शक्यं द्विषन्तो मन्यन्ते वायुर्द्रुममिवौकजम् ॥ ६२ ॥
 अन्योन्यसमुपष्टम्भादन्योन्यापाश्रयेण य ।
 ज्ञातयः सम्प्रवर्धन्ते सरसीवोत्पलान्युत ॥ ६३ ॥
 अवध्या ब्राह्मणा गावो स्त्रियो बालाश्च ज्ञातयः ।
 येषां यान्नानि भुञ्जते ये य स्युः शरणागताः ॥ ६४ ॥
 न मनुष्ये गुणः कश्चिदन्यो धनवताम् अपि ।
 अनातुरत्वाद्भद्रं ते मृतकल्या हि रोगिणः ॥ ६५ ॥
 अव्याधिजं कटुकं शीर्षं रोगं
 पापानुबन्धं परुषं तीक्ष्णमुग्रम् ।
 सतां पेयं यत्र पिबन्त्यसन्तो
 मन्युं मडाराज पिब प्रशाम्य ॥ ६६ ॥
 रोगार्हिता न कृलान्याद्रियन्ते
 न वै लभन्ते विषयेषु तत्त्वम् ।

दुःभोपेता रोगिणो नित्यमेव
न बुध्यन्ते धनभोगान्न सौख्यम् ॥ ६७ ॥

पुरा ऋक्तो नाकरोस्त्वं वयो मे
धूते जितां द्रौपदीं प्रेक्ष्य राजन् ।
दुर्योधनं वारयेत्यक्षवत्यां
कितवत्वं पण्डिता वर्जयन्ति ॥ ६८ ॥

न तद्भवं यन्मृदुना विरुध्यते
मिश्रो धर्मस्तरसा सेवितव्यः ।
प्रध्वंसिनी कूरसमाहिता श्रीर्
मृदुप्रौढा गच्छति पुत्रपौत्रान् ॥ ६९ ॥

धार्तराष्ट्राः पाण्डवान्पालयन्तु
पाण्डोः सुतास्तव पुत्रांश्च पान्तु ।
अकारिमित्राः कुरवो ज्येकमन्त्रा
श्रुवन्तु राजन्सुभिः समृद्धाः ॥ ७० ॥

मेढीभूतः कौरवाणां त्वमथ
त्वय्याधीनं कुरु कुलमाजमीढ ।
पार्थान्बालान्वनवास प्रतप्तान्
गोपायस्व स्वं यशस्तात रक्षन् ॥ ७१ ॥

सन्धत्स्व त्वं कौरवान्पाण्डुपुत्रैर्
मा तेऽन्तरं रिपवः प्रार्थयन्तु ।
सत्ये स्थितास्ते नरद्वेव सर्वे
दुर्योधनं स्थापय त्वं नरेन्द्र ॥ ७२ ॥

॥ इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि प्रजागरपर्वणि
विदुरद्वितवाक्ये षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३६ ॥

अध्यायः ३७

विदुर उवाच ।

सप्तदशेमान्नाजेन्द्र मनुः स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ।
वैशित्रवीर्यं पुरुषानाकाशं मुष्टिभिर्घृतः ॥ १ ॥

तानेविन्द्रस्य ङि धनुरनाभ्यं नमतोऽब्रवीत् ।
अथो मरीचिनः पादाननाभ्यान्नमतस्तथा ॥ २ ॥

यश्चाशिष्यं शासति यश् च कुप्यते
यश्चातिवेलं भजते द्विषन्तम् ।
स्त्रियश्च योऽरक्षति भद्रमस्तु ते
यश्चायाय्यं याचति यश् च कथ्यते ॥ ३ ॥

यश्चाभिजातः प्रकरोत्यकार्यं
यश्चाबलो बलिना नित्यवैरी ।
अश्रद्धधानाय च यो ब्रवीति
यश्चाकाम्यं कामयते नरेन्द्र ॥ ४ ॥

वध्वा ङासं शशुरो यश् च मन्यते
वध्वा वसत्रुत यो मानकामः ।
परक्षेत्रे निर्वपति यश्च भीजं
स्त्रियं च यः पस्विदतेऽतिवेलम् ॥ ५ ॥

यश्चैव लब्ध्वा न स्मरामीत्युवाच
दत्त्वा च यः कथ्यति याच्यमानः ।
यश्चासतः सान्तवमुपासतीढ
अतेऽनुयान्त्यनिलं पाशाडस्ताः ॥ ६ ॥

यस्मिन्वथा वर्तते यो मनुष्यस्
तस्मिंस्तथा वर्तितव्यं स धर्मः ।
मायायारो मायथा वर्तितव्यः
साध्वाचारः साधुना प्रत्युदयः ॥ ७ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।
शतायुरुक्तः पुरुषः सर्ववेदेषु वै यदा ।
नाप्रोत्यथ च तत्सर्वमायुः केनेऽडुतेतुना ॥ ८ ॥

विदुर उवाच ।
अतिवाढोऽतिमानश्च तथात्यागो नराधिपः ।
ढोधश्चातिविवित्सा च मित्रद्रोढश्च तानि षट् ॥ ९ ॥
अेत अेवासयस्तीक्ष्णाः कुन्तन्त्यायूषि देढिनाम् ।

अेतानि मानवान्मन्ति न मृत्युर्भद्रमस्तु ते ॥ १० ॥

विश्वस्तस्यैति यो दारान्यश्चापि गुरु तत्पगः ।

वृषली पतिर्द्विजो यश्च पानपश्चैव भारत ॥ ११ ॥

शरणागतडा यैव सर्वे ब्रह्मलक्षैः समाः ।

अेतैः समेत्य कर्तव्यं प्रायश्चित्तमिति श्रुतिः ॥ १२ ॥

गृही वदान्योऽनपविद्ध वाक्यः

शेषान्न भोकाप्यविद्धिसकश्च य ।

नानर्थकृत्यक्तकलिः कृतज्ञः

सत्यो मृदुः स्वर्गमुपैति विद्वान् ॥ १३ ॥

सुलभाः पुरुषा राजन्सततं प्रियवादिनः ।

अप्रियस्य तु पथ्यस्य वक्ता श्रोता य दुर्लभः ॥ १४ ॥

यो छि धर्मं व्यपाश्रित्य छित्वा भर्तुः प्रियाप्रिये ।

अप्रियाण्याह पथ्यानि तेन राजा सहायवान् ॥ १५ ॥

त्यजेत्कुलार्थे पुरुषं ग्रामस्यार्थे कुलं त्यजेत् ।

ग्रामं जनपदस्यार्थे आत्मार्ये पृथिवीं त्यजेत् ॥ १६ ॥

आपदर्थं धनं रक्षेद्दारात्रक्षेद्दुर्नैरपि ।

आत्मानं सततं रक्षेद्दरैरपि धनैरपि ॥ १७ ॥

उक्तं मया धूतकालेऽपि राजन्

नैवं युक्तं वचनं प्रातिपीय ।

तदौषधं पथ्यमिवातुरस्य

न रोयते तव वैयित्र वीर्यं ॥ १८ ॥

कडैरिमांश्चित्रबर्डांभयूरान्

परशैष्ठाः पाण्डवान्घातंराष्ट्रैः ।

छित्वा सिंहाच्छीष्टु कान्गूलमानः

प्राप्ते काले शोचिता त्वं नरेन्द्र ॥ १९ ॥

यस्तात न कुध्यति सर्वकालं

भृत्यस्य भक्तस्य छिते रतस्य ।

तस्मिन्भृत्या भर्तरि विश्वसन्ति

न यैनमापत्सु परित्यजन्ति ॥ २० ॥

न भृत्यानां वृत्ति संरोधनेन
 बाह्यं जनं सञ्जिघृक्षेदपूर्वम् ।
 त्यजन्ति ह्येनमुच्चितावशब्दाः
 स्निग्धा ह्यमात्याः परिहीनभोगाः ॥ २१ ॥

कृत्यानि पूर्वं परिसङ्ख्याय सर्वाण्य्
 आयव्ययावनुसृपां य वृत्तिम् ।
 सङ्गृह्णीयादनुसृपान्सहायान्
 सहायसाध्यानि हि दुष्कराणि ॥ २२ ॥

अभिप्रायं यो विदित्वा तु भर्तुः
 सर्वाणि कार्याणि करोत्यतन्द्रीः ।
 वक्ता हितानामनुरक्त आर्यः
 शक्तिज्ञ आत्मेव हि सोऽनुकम्प्यः ॥ २३ ॥

वाक्यं तु यो नाद्रियतेऽनुशिष्टः
 प्रत्याह यश्चापि नियुज्यमानः ।
 प्रज्ञाभिमानि प्रतिकूलवादी
 त्याज्यः स तादृक्त्वश्यैव भृत्यः ॥ २४ ॥

अस्तब्धमकलीभमदीर्घसूत्रं
 सानुकोशं श्लक्ष्णमहार्यमन्यैः ।
 अरोग जातीयमुदारवाक्यं
 दूतं वदन्त्यष्ट गुणोपपन्नम् ॥ २५ ॥

न विश्वासाज्जातु परस्य गेहं
 गच्छेन्नरश्चोतयानो विकाले ।
 न यत्परे निशि तिष्ठेन्नगूढो
 न राजन्यां योषितं प्रार्थयीत ॥ २६ ॥

न निह्वं सत्र गतस्य गच्छेत्
 संसृष्ट मन्त्रस्य कुसङ्गतस्य ।
 न य भूयान्नाश्रसामि त्वयीति
 स कारणं व्यपदेशं तु कुर्यात् ॥ २७ ॥

धृषी राजा पुंश्चली राजभृत्यः

पुत्रो भ्राता विधवा बाल पुत्रा ।
सेना जुवी योद्धृत भक्त अेव
व्यवहारे वै वर्जनीयाः स्युरेते ॥ २८ ॥

गुणा दश स्नानशीलं भजन्ते
बलं रुपं स्वस्वर्णप्रशुद्धिः ।
स्पर्शश्च गन्धश्च विशुद्धता य
श्रीः सौकुमार्यं प्रवराश्च नार्यः ॥ २९ ॥

गुणाश्च षष्टिमतभुक्तं भजन्ते
आरोग्यमायुश्च सुभं बलं य ।
अनाविलं यास्य भवेदपत्यं
न यैनमाद्यून षति क्षिपन्ति ॥ ३० ॥

अकर्म शीलं य मलाशनं य
लोकद्विष्टं बहु मायं नृशंसम् ।
अदेशकालज्ञमनिष्ट वेषम्
अेता-गृहे न प्रतिवासयीत ॥ ३१ ॥

कथ्यमाक्रोशकमश्रुतं य
वराक सम्भूतममान्य मानिनम् ।
निष्ठुरिणं कृतवैरं कृतघ्नम्
अेता-भृतार्तोऽपि न जातु यायेत् ॥ ३२ ॥

सङ्कलिष्टकर्माणमतिप्रवाहं
नित्यानृतं यादृढ भक्तिकं य ।
विकृष्टरागं बहुमानिनं याप्य
अेतान्न सेवेत नराधमान्घट् ॥ ३३ ॥

सहायबन्धना ज्यर्थाः सहायाश्चार्यबन्धनाः ।
अन्योन्यबन्धनावेतौ विनान्योन्यं न सिध्यतः ॥ ३४ ॥

उत्पाद्य पुत्राननृणांश्च कृत्वा
वृत्तिं य तेभ्योऽनुविधाय कां चित् ।
स्थाने कुमारीः प्रतिपाद्य सर्वा
अरण्यसंस्थो मुनिवद्बुभूषेत् ॥ ३५ ॥

छितं यत्सर्वभूतानामात्मनश्च सुभावडम् ।
तत्कुर्यादीश्वरो ज्येतन्मूलं धर्मार्थसिद्धये ॥ ३६ ॥

बुद्धिः प्रभावस्तेजश्च सत्त्वमुत्थानमेव य ।
व्यवसायश्च यस्य स्यात्तस्यावृत्ति भयं कुतः ॥ ३७ ॥

पश्य द्रोषान्पाण्डुवैर्विग्रहे त्वं
यत्र व्यथेरन्नपि देवाः स शङ्काः ।
पुत्रैर्वैरे नित्यमुद्विग्नवासो
यशः प्रणाशो द्विषतां य उर्षः ॥ ३८ ॥

भीष्मस्य कोपस्तव येन्द्र कल्प
द्रोणस्य राज्ञश्च युधिष्ठिरस्य ।
उत्साद्येल्लोकमिमं प्रवृद्धः
श्वेतो ग्रहस्तिर्यगिवापतन्मे ॥ ३९ ॥

तव पुत्रशतं यैव कर्णः पञ्च य पाण्डवाः ।
पृथिवीमनुशासेयुरजिलां सागराम्भरात् ॥ ४० ॥

धार्तराष्ट्रा वनं राजन्व्याघ्राः पाण्डुसुता मताः ।
मा वनं छिन्धि स व्याघ्रं मा व्याघ्रान्नीनशो वनात् ॥ ४१ ॥

न स्याद्धनमृते व्याघ्रान्व्याघ्रा न स्युरृते वनम् ।
वनं हि रक्ष्यते व्याघ्रैर्व्याघ्रान्नक्षति काननम् ॥ ४२ ॥

न तथेच्छन्त्यकल्याणाः परेषां वेदितुं गुणान् ।
यथैषां ज्ञातुमिच्छन्ति नैर्गुण्यं पापयेतसः ॥ ४३ ॥

अर्थसिद्धिं परामिच्छन्धर्ममेवादितश्च यरेत् ।
न हि धर्मादपैत्यर्थः स्वर्गलोकादिवामृतम् ॥ ४४ ॥

यस्यात्मा विरतः पापात्कल्याणो य निवेशितः ।
तेन सर्वमिदं बुद्धं प्रकृतिर्विकृतिश्च या ॥ ४५ ॥

यो धर्ममर्थं कामं य यथाकालं निषेवते ।
धर्मार्थकामसंयोगं योऽमुत्रेह य विन्दति ॥ ४६ ॥

सन्नियच्छति यो वेगमुत्थितं क्रोधदर्षयोः ।
स श्रियो भाजनं राजन्यश्चापत्सु न भुङ्क्यति ॥ ४७ ॥

अलं पञ्च विधं नित्यं पुरुषाणां निबोध मे ।
 यत्तु आहुतं नाम कनिष्ठं अलमुच्यते ॥ ४८ ॥
 अमात्यलाभो भद्रं ते द्वितीयं अलमुच्यते ।
 धनलाभस्तृतीयं तु अलमाहुर्जिगीषवः ॥ ४९ ॥
 यत्त्वस्य सलजं राजन्चित्तपैतामहं अलम् ।
 अभिजात अलं नाम तस्यतुर्थं अलं स्मृतम् ॥ ५० ॥
 येन त्वेतानि सर्वाणि सङ्गृहीतानि भारत ।
 यद्दलानां अलं श्रेष्ठं तत्प्रज्ञा अलमुच्यते ॥ ५१ ॥
 मउते योऽपकाराय नरस्य प्रभवन्नरः ।
 तेन वैरं समासज्य दूरस्थोऽस्मीति नाश्वसेत् ॥ ५२ ॥
 स्त्रीषु राजसु सर्पेषु स्वाध्याये शत्रुसेविषु ।
 भोगे यायुषि विश्वासं कः प्राज्ञः कर्तुमर्हति ॥ ५३ ॥
 प्रज्ञा शरेणाभिहतस्य जन्तोश्च
 शिकित्साकाः सन्ति न यौषधानि ।
 न लोभमन्त्रा न य मङ्गलानि
 नाथर्वणा नाप्यगदाः सुसिद्धाः ॥ ५४ ॥
 सर्पश्चाग्निश्च सिंहाश्च कुलपुत्रश्च भारत ।
 नावज्ञेया मनुष्येण सर्वे ते ज्यतितेजसः ॥ ५५ ॥
 अग्निस्तेजो मल्लोके गूढस्तिष्ठति दारुषु ।
 न योपयुङ्क्ते तद्दारु यावन्नो दीप्यते परैः ॥ ५६ ॥
 स अथ भलु दारुभ्यो यदा निर्मथ्य दीप्यते ।
 तदा तस्य वनं यान्यन्निर्दलत्याशु तेजसा ॥ ५७ ॥
 अथमेव कुले जाताः पावकोपम तेजसः ।
 क्षमावन्तो निराकाराः काष्ठेऽग्निरिव शेरते ॥ ५८ ॥
 लता धर्मा त्वं सपुत्रः शालाः पाण्डुसुता मताः ।
 न लता वर्धते जातु मलाद्गुममनाश्रिता ॥ ५९ ॥
 वनं राजंस्त्वं सपुत्रोऽम्बिकेय
 सिंहावने पाण्डवांस्तात विद्धि ।

सिंहेर्विडीनं छि वनं विनश्येत्
सिंहा विनश्येयुर्गृते वनेन ॥ ६० ॥

॥ इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि प्रजगरपर्वणि
विदुरवाक्ये सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३७ ॥

अध्यायः ३८

विदुर उवाच ।

उर्ध्वं प्राणो ज्युष्कामन्ति यूनः स्थविर आयति ।
प्रत्युत्थानाभिरिवाद्याभ्यां पुनस्तान्प्रतिपद्यते ॥ १ ॥

पीठं दत्त्वा साधवेऽभ्यागताय
आनीयापः परिनिर्णिज्य पादौ ।
सुभ्रं पृष्ट्वा प्रतिवेधात्म संस्थं
ततो दद्यान्नमवेक्ष्य धीरः ॥ २ ॥

यस्योदकं मधुपर्कं च गां च
न मन्त्रवित्प्रतिगृह्णाति गेहे ।
लोभाद्भयाद्दर्थकार्पाण्यतो वा
तस्यानर्थं ज्वितमाङ्गुरार्याः ॥ ३ ॥

चिदित्सकः शक्य कर्तावकीर्णा
स्तेनः क्रूरो मद्यपो भ्रूणहा य ।
सेनाजुवी श्रुतिविहायकश्च य
भृशं प्रियोऽप्यतिथिर्नोदकार्दः ॥ ४ ॥

अविडेयं लवणं पक्वमन्नं दधि
क्षीरं मधु तैलं घृतं च ।
तिला मांसं मूलकूलानि शाकं
रक्तं वासः सर्वगन्धा गुडश्च ॥ ५ ॥

अरोषणो यः समलोष्ट काञ्चनः
प्रलीण शोको गतसन्धि विग्रहः ।
निन्दा प्रशंसोपरतः प्रियाप्रिये
चरन्नुदासीनवदेष भिक्षुकः ॥ ६ ॥

नीवार मूलेऽगुद शाकवृत्तिः

सुसंयतात्माग्निकार्येष्वयोधः ।

वने वसन्नतिथिष्वप्रमत्तो

धुरन्धरः पुण्यकृष्टेष तापसः ॥ ७ ॥

अपकृत्वा बुद्धिमतो दूरस्थोऽस्मीति नाश्रसेत् ।

दीर्घो बुद्धिमतो बालू याभ्यां छिंसति छिंसितः ॥ ८ ॥

न विश्वसेदविश्वस्ते विश्वस्ते नातिविश्वसेत् ।

विश्वासाद्भयमुत्पन्नं मूलान्यपि निकृन्तति ॥ ९ ॥

अनीर्घ्युर्गुमदारः स्यात्संविभागी प्रियंवदः ।

श्वक्षणो मधुरवाक्स्त्रीणां न यासां वशगो भवेत् ॥ १० ॥

पूजनीया मडाभागाः पुण्याश्च गृहदीपयः ।

स्त्रियः श्रियो गृहस्थोक्तास्तस्माद्रक्ष्या विशेषतः ॥ ११ ॥

पितुरन्तःपुरे दधान्मातुर्दधान्मडानसम् ।

गोषु यात्मसमं दधात्स्वयमेव कृषिं प्रजेत् ।

भृत्यैर्वणिज्याचारं य पुत्रैः सेवेत ब्राह्मणान् ॥ १२ ॥

अदृष्योऽग्निर्भ्रमत्तः क्षत्रमश्वमनो लोडमुत्थितम् ।

तेषां सर्वत्रगं तेजः स्वासु योनिषु शाम्यति ॥ १३ ॥

नित्यं सन्तः कुले जाताः पावकोपम तेजसः ।

क्षमावन्तो निराकाराः काष्ठेऽग्निरिव शेरते ॥ १४ ॥

यस्य मन्त्रं न जानन्ति बाल्याश्चाभ्यन्तराश् च ये ।

स राजा सर्वतश्चक्षुश्चिरमैश्वर्यमश्नुते ॥ १५ ॥

करिष्यन्न प्रभाषेत कृतान्येव च दृश्येत् ।

धर्मकामार्थ कार्याणि तथा मन्त्रो न भिद्यते ॥ १६ ॥

गिरिपृष्ठमुपारुढ्य प्रासादं वा रडोगतः ।

अरण्ये निःशलाके वा तत्र मन्त्रो विधीयते ॥ १७ ॥

नासुदृत्परमं मन्त्रं भारताईति वेदितुम् ।

अपण्डितो वापि सुदृत्पण्डितो वाप्यनात्मवान् ।

अमात्ये ऽयर्थविप्सा य मन्त्ररक्षणमेव य ॥ १८ ॥

कृतानि सर्वकार्याणि यस्य वा पार्षदा विदुः ।
 गूढमन्त्रस्य नृपतेस्तस्य सिद्धिरसंशयम् ॥ १८ ॥
 अप्रशस्तानि कर्माणि यो मोहादनुतिष्ठति ।
 स तेषां विपरिभ्रंशे भ्रश्यते ज्वितादपि ॥ २० ॥
 कर्मणां तु प्रशस्तानामनुष्ठानं सुभावं लभम् ।
 तेषामेवाननुष्ठानं पश्चात्तापकरं भवत् ॥ २१ ॥
 स्थानवृद्ध क्षयज्ञस्य चाद्गुण्य विद्वितात्मनः ।
 अनवज्ञात शीलस्य स्वाधीना पृथिवी नृप ॥ २२ ॥
 अमोघकोषदर्शस्य स्वयं कृत्यान्ववेक्षिणः ।
 आत्मप्रत्यय कोशस्य वसुधेयं वसुन्धरा ॥ २३ ॥
 नाममात्रेण तुष्येत छत्रेण च महीपतिः ।
 भृत्येभ्यो विसृजेदर्थान्नैकः सर्वलो भवेत् ॥ २४ ॥
 ब्राह्मणो ब्राह्मणं वेद भर्ता वेद स्त्रियं तथा ।
 अमात्यं नृपतिर्वेद राजा राजानमेव च ॥ २५ ॥
 न शत्रुरङ्गुमापन्नो भोक्तव्यो वध्यतां गतः ।
 अलताद्धि भयं तस्माज्जायते नशिरादिव ॥ २६ ॥
 दैवतेषु च यत्नेन राजसु ब्राह्मणेषु च ।
 नियन्तव्यः सदा कोधो वृद्धबालातुरेषु च ॥ २७ ॥
 निरर्थं कलङं प्राज्ञो वर्जयेन्मूढ सेवितम् ।
 कीर्तिं च लभते लोके न यानर्थेन युज्यते ॥ २८ ॥
 प्रसादो निष्कलो यस्य कोधश्चापि निरर्थकः ।
 न तं भर्तारमिच्छन्ति षण्ढं पतिमिव स्त्रियः ॥ २९ ॥
 न बुद्धिर्धनलाभाय न जाड्यमसमृद्धये ।
 लोकपर्याय वृत्तान्तं प्राज्ञो जानाति नेतरः ॥ ३० ॥
 विद्या शीलवयोवृद्धान्बुद्धिवृद्धांश्च भारत ।
 धनाभिजन वृद्धांश्च नित्यं मूढोऽवमन्यते ॥ ३१ ॥
 अनार्यं वृत्तमप्राज्ञमसूयकमधार्मिकम् ।
 अनर्थाः क्षिप्रमायान्ति वाग्दुष्टं कोधनं तथा ॥ ३२ ॥

अविसंवादनं दानं समयस्याव्यतिक्रमः ।
 आवर्तयन्ति भूतानि सम्यक्प्रणिहिता य वाक् ॥ ३३ ॥
 अविसंवादको दक्षः कृतज्ञो मतिमानृजुः ।
 अपि सङ्घीष्ण कोशोऽपि लभते परिवारणम् ॥ ३४ ॥
 धृतिः शमो दमः शौचं कारुण्यं वागनिष्ठुरा ।
 मित्राणां यानभिद्रोहः सतैताः समिधः श्रियः ॥ ३५ ॥
 असंविभागी दुष्टात्मा कृतघ्नो निरपत्रपः ।
 तादृङ्नराधमो लोके वर्जनीयो नराधिप ॥ ३६ ॥
 न स रात्रौ सुप्तं शेते स सर्पं धव वेश्मनि ।
 यः कोपयति निर्दोषं स दोषोऽभ्यन्तरं जनम् ॥ ३७ ॥
 येषु दुष्टेषु दोषः स्याद्योगक्षेमस्य भारत ।
 सदा प्रसादनं तेषां देवतानामिवाचरेत् ॥ ३८ ॥
 येऽर्थाः स्त्रीषु समासक्ताः प्रथमोत्पतितेषु य ।
 ये यानार्थं समासक्ताः सर्वे ते संशयं गताः ॥ ३९ ॥
 यत्र स्त्री यत्र कितवो यत्र बालोऽनुशास्ति य ।
 भजन्ति तेऽवशा देशा नद्यामश्मप्लवा धव ॥ ४० ॥
 प्रयोजनेषु ये सक्ता न विशेषेषु भारत ।
 तानहं पण्डितान्मन्ये विशेषा हि प्रसङ्गिनः ॥ ४१ ॥
 यं प्रशंसन्ति कितवा यं प्रशंसन्ति चारणाः ।
 यं प्रशंसन्ति बन्धक्यो न स ज्ञवति मानवः ॥ ४२ ॥
 हित्वा तान्परमेष्वासान्पाण्डवानमितौजसः ।
 आहितं भारतैश्वर्यं त्वया दुर्योधने भडत् ॥ ४३ ॥
 तं द्रक्ष्यसि परिभ्रष्टं तस्मात्त्वं नचिरादिव ।
 औश्वर्यमदसम्मूढं बलिं लोकरथादिव ॥ ४४ ॥
 ॥ इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि प्रजागरपर्वणि
 विदुरवाक्ये अष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ३८ ॥

अध्यायः ३८

धृतराष्ट्र उवाच ।

अनीश्वरोऽयं पुरुषो भवात्भवे
सूत्रप्रोक्ता दारुमयीव योषा ।
धात्रा ङि द्विष्टस्य वशे ङिवायं
तस्माद्भृष्टं त्वं श्रवणो धृतोऽहम् ॥ १ ॥

विदुर उवाच ।

अप्रामकालं वयनं बृहस्पतिरपि ब्रुवन् ।
लभते बुद्ध्यवज्ञानमवमानं च भारत ॥ २ ॥

प्रियो भवति दानेन प्रियवादेन यापरः ।
मन्त्रं मूलबलेनान्यो यः प्रियः प्रिय एव सः ॥ ३ ॥

द्वेष्यो न साधुर्भवति न मेधावी न पण्डितः ।
प्रिये शुभानि कर्माणि द्वेष्ये पापानि भारत ॥ ४ ॥

न स क्षयो मळाराज यः क्षयो वृद्धिमावहेत् ।
क्षयः स त्विह मन्तव्यो यं लब्ध्वा बहु नाशयेत् ॥ ५ ॥

समृद्धा गुणतः के चिद्भवन्ति धनतोऽपरे ।
धनवृद्धान्गुणैर्हीनान्धृतराष्ट्र विवर्जयेत् ॥ ६ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

सर्वं त्वमायती युक्तं भाषसे प्राज्ञसम्मतम् ।
न योत्सहे सुतं त्यक्तुं यतो धर्मस्ततो जयः ॥ ७ ॥

विदुर उवाच ।

स्वभावगुणसम्पन्नो न जातु विनयान्वितः ।
सुसूक्ष्ममपि भूतानामुपमर्द्दं प्रयोक्ष्यते ॥ ८ ॥

परापवाह निरताः परदुःखोदयेषु च ।
परस्परविरोधे च यतन्ते सततोद्यिताः ॥ ९ ॥

स दोषं दर्शनं येषां संवासे सुमल्लभयम् ।
अर्थादाने मळान्तोषः प्रदाने च मल्लभयम् ॥ १० ॥

ये पापा षति विष्याताः संवासे परिगर्हिताः ।

युक्ताश्चान्यैर्मंडादोषैर्ये नरास्तान्विवर्जयेत् ॥ ११ ॥

निवर्तमाने सौडार्टे प्रीतिनीये प्रणश्यति ।

या यैव क्लृप्तनिर्वृत्तिः सौडुटे यैव यत्सुभम् ॥ १२ ॥

यतते थापवादाय यत्नमारभते क्षये ।

अल्येऽध्यपकृते मोडान्न शान्तिमुपगच्छति ॥ १३ ॥

तादृशैः सङ्गतं नीयैर्नृशंसैरकृतात्मभिः ।

निशाम्य निपुणं बुद्ध्या विद्वान्दूरद्विवर्जयेत् ॥ १४ ॥

यो ज्ञातिमनुगृह्णाति दरिद्रं दीनमातुरम् ।

सपुत्रपशुभिर्वृद्धिं यशश्चाव्ययमश्रुते ॥ १५ ॥

ज्ञातयो वर्धनीयास्तैर्यं छिन्नन्त्यात्मनः शुभम् ।

कुलवृद्धिं य राजेन्द्र तस्मात्साधु समाचर ॥ १६ ॥

श्रेयसा योक्ष्यसे राजकुर्वाणो ज्ञातिसत्त्वियाम् ।

विगुणोऽपि संरक्षया ज्ञातयो भरतर्षभ ॥ १७ ॥

किं पुनर्गुणवन्तस्ते त्वत्प्रसादाभिकाङ्क्षिणः ।

प्रसादं कुरु दीनानां पाण्डवानां विशां पते ॥ १८ ॥

दीयन्तां ग्रामकाः के चित्तेषां वृत्त्यर्थमीश्वर ।

अेवं लोके यशःप्राप्तो भविष्यत्सि नराधिप ॥ १९ ॥

वृद्धेन छि त्वया कार्यं पुत्राणां तात रक्षणम् ।

मया यापि छितं वाच्यं विद्धि मां त्वद्धितैषिणम् ॥ २० ॥

ज्ञातिभिर्विग्रहस्ततात न कर्तव्यो भवार्थिना ।

सुभानि सल भोजयानि ज्ञातिभिर्भरतर्षभ ॥ २१ ॥

सम्भोजनं सङ्ग्रथनं सम्प्रीतिश्च य परस्परम् ।

ज्ञातिभिः सल कार्याणि न विरोधः कथं यन ॥ २२ ॥

ज्ञातयस्तारयन्तील ज्ञातयो मज्जयन्ति य ।

सुवृत्तास्तारयन्तील दुर्वृत्ता मज्जयन्ति य ॥ २३ ॥

सुवृत्तो भव राजेन्द्र पाण्डवान्प्रति मानद ।

अधर्षणीयः शत्रूणां तैर्वृतस्त्वं भविष्यसि ॥ २४ ॥

श्रीमन्तं ज्ञातिमासाद्य यो ज्ञातिरवसीदति ।
 द्विग्वहस्तं मृगं भव स अनेनस्तस्य विन्दति ॥ २५ ॥
 पश्चादपि नरश्रेष्ठ तव तापो भविष्यति ।
 तान्वा उता-सुता-वापि श्रुत्वा तदनुचिन्तय ॥ २६ ॥
 येन षड्वां समाद्भुः परितोष्येत कर्मणा ।
 आद्यावेव न तद्दुर्यादध्रुवे ज्वलिते सति ॥ २७ ॥
 न कश्चिन्नापनयते पुमानन्यत्र भार्गवात् ।
 शेषसम्प्रतिपत्तिस्तु बुद्धिमत्स्वेव तिष्ठति ॥ २८ ॥
 दुर्योधनेन यद्येतत्पापं तेषु पुरा कृतम् ।
 त्वया तद्दुलवृद्धेन प्रत्यानेयं नरेश्वर ॥ २९ ॥
 तांस्त्वं पटे प्रतिष्ठाप्य लोके विगतकल्मषः ।
 भविष्यसि नरश्रेष्ठ पूजनीयो मनीषिणाम् ॥ ३० ॥
 सुव्याहृतानि धीराणां कुलतः प्रविशिन्य यः ।
 अध्यवस्यति कार्येषु शिरं यशसि तिष्ठति ॥ ३१ ॥
 अवृत्तिं विनयो हन्ति हन्त्यनर्थं पराङ्मनः ।
 हन्ति नित्यं क्षमा क्रोधमायारो हन्त्यलक्षणम् ॥ ३२ ॥
 परिच्छेदेन क्षत्रेण वेश्मना परिचर्यथा ।
 परीक्षेत कुलं राजन्भोजनाच्छादनेन य ॥ ३३ ॥
 यथोश्चितेन वा चित्तं नैभृतं नैभृतेन वा ।
 समेति प्रज्ञया प्रज्ञा तयोर्मैत्री न जुर्यते ॥ ३४ ॥
 दुर्बुद्धिमद्वृत्तप्रज्ञं छत्रं कूपं तृणैरिव ।
 विवर्जयित् मेधावी तस्मिन्मैत्री प्रणश्यति ॥ ३५ ॥
 अवलिसेषु मूर्खेषु रौद्रसाहसिकेषु य ।
 तथैवापेत धर्मेषु न मैत्रीमायरेद्बुधः ॥ ३६ ॥
 कृतज्ञं धार्मिकं सत्यमक्षुद्रं दृढभक्तिङ्गम् ।
 जितेन्द्रियं स्थितं स्थित्यां मित्रमत्यागि शेष्यते ॥ ३७ ॥
 छन्द्रीणाणामनुत्सर्गो मृत्युना न विशिष्यते ।
 अत्यर्थं पुनरुत्सर्गः साद्यैदैवतान्यपि ॥ ३८ ॥

भार्दवं सर्वभूतानामनसूया क्षमा धृतिः ।
 आयुष्याणि भुधाः प्राडुर्भित्राणां याविमानना ॥ ३९ ॥
 अपनीतं सुनीतेन योऽर्थं प्रत्यानिनीषते ।
 मतिमास्थाय सुदृढां तदङ्कापुरुष व्रतम् ॥ ४० ॥
 आयत्यां प्रतिकारज्ञस्तदात्वे दृढनिश्चयः ।
 अतीते कार्यशेषज्ञो नरोऽर्थैर्न प्रलीयते ॥ ४१ ॥
 कर्मणा मनसा वाया यदभीक्ष्णं निषेवते ।
 तदेवापलरत्येनं तस्मात्कल्याणमाचरेत् ॥ ४२ ॥
 मङ्गलालम्भनं योगः श्रुतमुत्थानमार्जवम् ।
 भूतिभेतानि कुर्वन्ति सतां याभीक्ष्णं दर्शनम् ॥ ४३ ॥
 अनिर्वेदः श्रियो मूलं दुःखनाशे सुखस्य य ।
 मङ्गलवत्यनिर्विण्णः सुखं यात्यन्तमश्रुते ॥ ४४ ॥
 नातः श्रीमत्तरं किं चिदन्यत्पथ्यतमं तथा ।
 प्रल विष्णोर्यथा तात क्षमा सर्वत्र सर्वदा ॥ ४५ ॥
 क्षमेदशक्तः सर्वस्य शक्तिमान्धर्मकारणात् ।
 अर्थानर्थौ समौ यस्य तस्य नित्यं क्षमा छिता ॥ ४६ ॥
 यत्सुखं सेवमानोऽपि धर्मार्थाभ्यां न लीयते ।
 कामं तदुपसेवेत न मूढ व्रतमाचरेत् ॥ ४७ ॥
 दुःभार्तेषु प्रमत्तेषु नास्तिकेष्वलसेषु य ।
 न श्रीर्वसत्यदान्तेषु ये योत्साल विवर्जिताः ॥ ४८ ॥
 आर्जवेन नरं युक्तमार्जवात्सव्यपत्रपम् ।
 अशक्तिमन्तं मन्यन्तो धर्षयन्ति कुबुद्ध्यः ॥ ४९ ॥
 अत्यार्यमतिदातारमतिशूरमतिप्रतम् ।
 प्रज्ञाभिमानिनं यैव श्रीर्भयात्रोपसर्पति ॥ ५० ॥
 अग्निहोत्रकृला वेदाः शीलवृत्तकृलं श्रुतम् ।
 रतिपुत्र कृला दारा दत्तभुक्त कृलं धनम् ॥ ५१ ॥
 अधर्मोपाजितैरर्थैः करोत्यौर्ध्वं देडिकम् ।

न स तस्य इलं प्रेत्य भुङ्क्तेऽर्थस्य दुरागमात् ॥ ५२ ॥

कानार वनदुर्गेषु कृच्छ्रास्वापत्सु सम्भ्रमे ।

उद्यतेषु य शस्त्रेषु नास्ति शेषवतां भयम् ॥ ५३ ॥

उत्थानं संयमो दाक्ष्यमप्रमादो धृतिः स्मृतिः ।

समीक्ष्य य समारम्भो विद्धि मूलं भवस्य तत् ॥ ५४ ॥

तपोबलं तापसानां ब्रह्म ब्रह्मविदां बलम् ।

छिंसा बलमसाधूनां क्षमागुणवतां बलम् ॥ ५५ ॥

अष्टौ तान्यग्रतद्गानि आपो मूलं इलं पयः ।

उविर्ब्राह्मण्ये काम्या य गुरोर्वयनमौषधम् ॥ ५६ ॥

न तत्परस्य सन्ध्यात्प्रतिकूलं यदात्मनः ।

सङ्ग्रहेषु धर्मः स्यात्कामादन्यः प्रवर्तते ॥ ५७ ॥

अक्रोधेन जयेत्क्रोधमसाधुं साधुना जयेत् ।

जयेत्कथं दानेन जयेत्सत्येन यानृतम् ॥ ५८ ॥

स्त्री धूर्तकेडलसे भीरौ चाण्डे पुरुषमानिनि ।

यौरे कृतघ्ने विश्वासो न कार्यो न य नास्तिडे ॥ ५९ ॥

अभिवादनशीलस्य नित्यं वृद्धोपसेविनः ।

यत्वारि सम्प्रवर्धन्ते कीर्तिरायुर्यशोबलम् ॥ ६० ॥

अतिक्लेशेन येऽर्थाः स्युर्धर्मस्यातिक्रमेण य ।

अरेर्वा प्रणिपातेन मा स्म तेषु मनः कृथाः ॥ ६१ ॥

अविद्यः पुरुषः शोच्यः शोच्यं मिथुनमप्रजम् ।

निराडाराः प्रजः शोच्याः शोच्यं राष्ट्रमराजकम् ॥ ६२ ॥

अध्वा जरा देहवतां पर्वतानां जलं जरा ।

असम्भोगो जरा स्त्रीणां वाक्ष्यं मनसो जरा ॥ ६३ ॥

अनाम्नाय मला वेदा ब्राह्मणस्याप्रतं मलम् ।

डौतूडलमला साध्वी विप्रवास मलाः स्त्रियः ॥ ६४ ॥

सुवर्णस्य मलं रुच्यं रुच्यस्यापि मलं त्रपु ।

ज्ञेयं त्रपु मलं सीसं सीसस्यापि मलं मलम् ॥ ६५ ॥

न स्वप्नेन जयेन्निद्रां न कामेन स्त्रियं जयेत् ।
 नेन्धनेन जयेदग्निं न पानेन सुरां जयेत् ॥ ६६ ॥
 यस्य दानजितं मित्रममित्रा युधि निर्जिताः ।
 अन्नपानजिता दाराः सङ्गलं तस्य जिवितम् ॥ ६७ ॥
 सङ्गस्त्रिणोऽपि ज्वन्ति ज्वन्ति शतिनस्तथा ।
 धृतराष्ट्रं विमुञ्च्येच्छां न कथं चिन्न ज्व्यते ॥ ६८ ॥
 यत्पृथिव्यां ग्रीडि यवं डिरेण्यं पशवः स्त्रियः ।
 नालमेकस्य तत्सर्वमिति पश्यन्न मुष्यति ॥ ६९ ॥
 राजन्भूयो ब्रवीमि त्वां पुत्रेषु सममायत् ।
 समता यदि ते राजन्स्वेषु पाण्डुसुतेषु च ॥ ७० ॥
 ॥ इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्वणि प्रजागरपर्वणि
 विदुरवाक्ये ऐकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ३९ ॥

अध्यायः ४०

विदुर उवाच ।
 योऽभ्यर्थितः सद्भिरसज्जमानः
 करोत्यर्थं शक्तिमहापयित्वा ।
 क्षिप्रं यशस्तं समुपैति सन्तमलं
 प्रसन्ना हि सुभाय सन्तः ॥ १ ॥
 मदान्तमप्यर्थमधर्मयुक्तं
 यः सन्त्यजत्यनुपाकुष्ट एव ।
 सुभं स दुःभान्यवमुच्य शेते
 ज्ञोर्णां त्वयं सर्पं ववावमुच्य ॥ २ ॥
 अनृतं च समुत्सर्षे राजगामि च पैशुनम् ।
 गुरोश्चालीक निर्बन्धः समानि ब्रह्महृत्यया ॥ ३ ॥
 असूयैक पदं मृत्युरतिवाद्यः श्रियो वधः ।
 अशुश्रूषा त्वरा श्लाघा विद्यायाः शत्रवस्त्रयः ॥ ४ ॥
 सुभार्थिनः कुतो विद्या नास्ति विद्यार्थिनः सुभम् ।

सुभार्थी वा त्यजेद्विधां विधार्थी वा सुभं त्यजेत् ॥ ५ ॥

नाग्निस्तृप्यति काष्ठानां नापगानां मलोदधिः ।

नान्तकः सर्वभूतानां न पुंसां वामलोचना ॥ ६ ॥

आशा धृतिं उन्ति समृद्धिमन्तकः

दोषः श्रियं उन्ति यशः कदर्यता ।

अपालनं उन्ति पशूंश्च राजन्

अेकः कुद्धो ब्राह्मणो उन्ति राष्ट्रम् ॥ ७ ॥

अजश्च कांस्यं च रथश्च नित्यं

मध्वाकर्षः शकुनिः श्रोत्रियश् च ।

वृद्धो ज्ञातिरवसन्नो वयस्य

अेतानि ते सन्तु गृहे सदैव ॥ ८ ॥

अजोक्षा यन्मनं वीणा आदर्शो मधुसर्पिषी ।

विषमौदुम्भरं शङ्खः स्वर्णं नाभिश्च रोचना ॥ ९ ॥

गृहे स्थापयितव्यानि धन्यानि मनुरब्रवीत् ।

देव ब्राह्मणैः पूजार्थमतिथीनां च भारत ॥ १० ॥

धर्मं च त्वां सर्वपरं ब्रवीमि

पुण्यं पदं तात मडाविशिष्टम् ।

न जातु कामात्रं भयान्न लोभाद्

धर्मं त्यजेज्जुवितस्यापि डेतोः ॥ ११ ॥

नित्यो धर्मः सुभद्रुःषे त्वनित्ये

नित्यो ज्ञो धातुरस्य त्वनित्यः ।

त्यक्तवानित्यं प्रतितिष्ठस्व नित्ये

सन्तुष्य त्वं तोष परो डि वाभः ॥ १२ ॥

मडाबलान्पश्य मनानुभावान्

प्रशास्य भूमिं धनधान्य पूर्णाम् ।

राज्यानि डिवा विपुलांश्च भोगान्

गतात्ररेन्द्रान्वशमन्तकस्य ॥ १३ ॥

मृतं पुत्रं दुःष्पुष्टं मनुष्या

उत्क्षिप्य राजस्वगृहान्निर्दरन्ति ।

તં મુક્તકેશાઃ કરુણાં રુદન્તશ્ચ
ચિતામધ્યે કાષ્ઠમિવ ક્ષિપન્તિ ॥ ૧૪ ॥

અન્યો ધનં પ્રેતગતસ્ય ભુડુકતે
વયાંસિ ચાગ્નિશ્ચ શરીરધાતૂન્ ।
દ્વાભ્યામયં સહ ગચ્છત્યમુત્ર
પુણ્યેન પાપેન ચ વેષ્ટ્યમાનઃ ॥ ૧૫ ॥

ઉત્સૃજ્ય વિનિવર્તન્તે જ્ઞાતયઃ સુહૃદઃ સુતાઃ ।
અગ્નૌ પ્રાસ્તં તુ પુરુષં કર્માન્વેતિ સ્વયં કૃતમ્ ॥ ૧૬ ॥

અસ્માલ્લોકાદૃધ્વમમુષ્ય ચાધો
મહત્તમસ્તિષ્ઠતિ હ્યન્યકારમ્ ।
તદ્ગૈ મહામોહનમિન્દ્રિયાણાં
બુધ્યસ્વ મા ત્વાં પ્રલભેત રાજન્ ॥ ૧૭ ॥

ઇદં વચઃ શક્ચસિ ચેદ્દેથાવન્
નિશમ્ય સર્વં પ્રતિપત્તુમેવમ્ ।
યશઃ પરં પ્રાપ્સ્યસિ જીવલોકે
ભયં ન ચામુત્ર ન ચેહ તેઽસ્તિ ॥ ૧૮ ॥

આત્મા નદી ભારત પુણ્યતીર્થા
સત્યોદકા ધૃતિકૂલા દમોર્મિઃ ।
તસ્યાં સ્નાતઃ પૂયતે પુણ્યકર્મા
પુણ્યો હ્યાત્મા નિત્યમમ્ભોડમ્ભ એવ ॥ ૧૯ ॥

કામક્રોધગ્રાહવર્તી પઞ્ચેન્દ્રિય જલાં નદીમ્ ।
કૃત્વા ધૃતિમર્થો નાવં જન્મ દુર્ગાણિ સન્તર ॥ ૨૦ ॥

પ્રજ્ઞા વૃદ્ધં ધર્મવૃદ્ધં સ્વબન્ધું
વિદ્યા વૃદ્ધં વયસા ચાપિ વૃદ્ધમ્ ।
કાર્યાકાર્યે પૂજયિત્વા પ્રસાદઃ
યઃ સમ્પૃચ્છેન્ન સ મુહ્યેત્કદા ચિત્ ॥ ૨૧ ॥

ધૃત્યા શિશ્રોદરં રક્ષેત્પાણિપાદં ચ ચક્ષુષા ।
ચક્ષુઃ શ્રોત્રે ચ મનસા મનો વાયં ચ કર્મણા ॥ ૨૨ ॥

નિત્યોદકી નિત્યચણ્ડોપવીતી

नित्यस्वाध्यायी पतितात्र वर्ज्ण ।

ऋतं भ्रुव-गुरवे कर्म कुर्वन्

न ब्राह्मणश्च्यवते ब्रह्मलोकात् ॥ २३ ॥

अधीत्य वेदान्परिसंस्तीर्य यात्रीन्

छन्द्या यज्ञैः पालयित्वा प्रजाश् च ।

गोब्राह्मणार्थं शस्त्रपूतान्तरात्मा

उतः सऽग्रामे क्षत्रियः स्वर्गमेति ॥ २४ ॥

वैश्योऽधीत्य ब्राह्मणान्क्षत्रियांश् च

धनैः काले संविलज्याश्रितांश् च ।

त्रेता पूतं धूममाग्राय पुण्यं

प्रेत्य स्वर्गे देव सुभानि भुङ्क्ते ॥ २५ ॥

ब्रह्मक्षत्रं वैश्य वर्णं च शूद्रः

कुमेणैतान्त्रायतः पूजयानः ।

तुष्टेष्वेतेष्वव्यथो दग्धपापस्

त्यक्त्वा देवं स्वर्गसुभानि भुङ्क्ते ॥ २६ ॥

यातुर्वर्ण्यस्यैष धर्मस्तवोक्तो

उेतुं यात्र भ्रुवतो मे निबोध ।

क्षात्राद्भर्माद्धीयते पाण्डुपुत्रस्

तं त्वं राजन्नाजधर्मे नियुङ्क्ष्व ॥ २७ ॥

धृतराष्ट्र उवाच ।

श्रेयमेतद्यथा मां त्वमनुशासति नित्यदा ।

ममापि य मतिः सौम्य भवत्येवं यथात्थ माम् ॥ २८ ॥

सा तु बुद्धिः कृताप्येवं पाण्डुवाचसि मे सदा ।

दुर्योधनं समासाद्य पुनर्विपरिवर्तते ॥ २९ ॥

न द्विष्टमभ्यतिक्रान्तुं शक्यं मर्त्येन केन चित् ।

द्विष्टमेव कृतं मन्ये पौरुषं तु निरर्थकम् ॥ ३० ॥

॥ इति श्रीमांडाभारते उद्योगपर्वणि प्रजागरपर्वणि

विदुरवाक्ये यत्वारिशोऽध्यायः ॥ ४० ॥

इति विदुर नीति समाप्ता ॥

vidura nIti

pdf was typeset on March 24, 2024

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

